

Revistă lunară de informații și inspirație pentru așteptătorii revenirii Domnului Hristos

ianuarie 2015

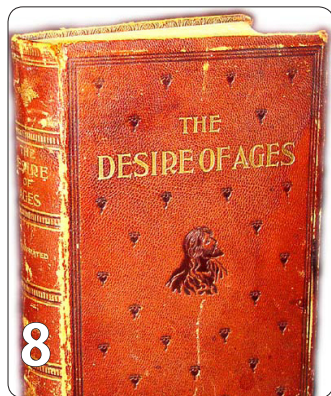
Curierul Adventist

Hristos, Lumina lumii
O carte pentru fiecare cămin

Curierul Adventist

„Iată, Eu vin curând...”

Misiunea noastră este să-L înălțăm pe Domnul Isus Hristos prin prezentarea de experiențe ale dragostei Lui nemărginite, de articole și știri, ajutându-l astfel pe cititor să-L cunoască mai bine pe Mântuitorul și să aibă o speranță vie în apropiata Lui revenire.

8

3 Editorial

Virgiliu Peicu

Am un vis

4 Info Curier

- Biserica din România
- Biserica mondială
- La odihnă

8 Principal

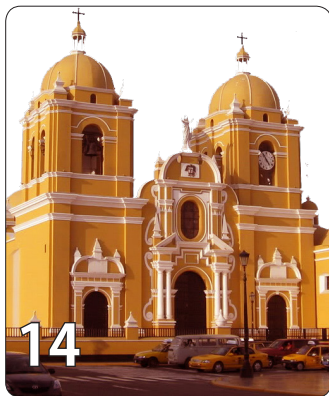
Ioan Câmpian

Hristos, Lumina lumii – o carte pentru fiecare cămin

12 Parte de carte

Laurențiu Nistor

Busola pentru pendulul Cărții

14

14 Pagina de carte

Luz Alva Arauzo

Ca prin foc

16 Centenarul Ellen White

James R. Nix

Mesagerul lui Dumnezeu – cum a început totul

18 Institutul Teologic Adventist

Emanuel Sălăgean

Educație în ritm cu „gândul veșniciei”

19 Fotografie de arhivă

Pionierii bisericii în incinta Institutului pentru Reforma Sănătății, din Battle Creek, 1868

20

20 Misiune

Dumnezeu lucrează prin oameni

- Jabeșița – pe urmele desăvârșirii
- Pastor valdenz la Iași

22 Sănătate

Stilul de viață adventist (1)

Emil Rădulescu

24 Texte și semnificații

Gabriel Ișvan

„Femeia să tacă în adunare!”

25 Să ne cunoaștem familia adventistă

- Comunitatea Niculești
- Angola

22

26 Reflecții

Florin Lăiu

Teologia „biblică”

28 Profeție biblică

Laurențiu Moț

Cea din urmă chemare

30 Pagina copiilor

Alina Chirileanu

Cine știe răspunde!

31 De la inimă la inimă

Marius Munteanu

Un creion, o carte și-un Tovarăș

Anul XCII, ianuarie 2015. Publicația oficială a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România. Apare lunar, sub coordonarea Comitetului Uniunii.

Director Ioan Câmpian-Tătar; Redactor-șef Virgiliu Peicu; Redactor Iosif Diaconu; Consultanți: Marius Munteanu, Ștefan Tomoiagă, Eduard Călugăru, Florin Istrate, Mihai Maur, Aurel Neațu, Iosif Pașca, Georget Pirlitu, Ernest Szász; Colaboratori speciali: Romică Sirbu, Nelu Burcea, Daniel Chirileanu, Florian Ristea; Redactor-corector Livia Ciobanu-Mihai; Corector Elena Buciuman; Tehnoredactor Irina Toncu; Adresa de corespondență: Curierul Adventist, str. Erou Iancu Nicolae nr. 38-38A, Voluntari, jud. Ilfov, cod 077190; E-mail curierul@adventist.ro; Website www.curieruladventist.ro; Imprimare Tipografia Fast Print, Șos. Cernica nr. 101, Pantelimon, jud. Ilfov, Tel. 021/323 00 20; Fax 021/323 00 40

ISSN 1220-6725

Am un vis

Bătrânii voștri vor visa vise și tinerii voștri vor avea vedenii!
(Ioel 2:28)

Un obicei pe care îl practică oamenii în ajunul Anului Nou este întocmirea unei liste cu dorințe și așteptări pentru anul care urmează. Ei își trasează unele obiective pe care să le îndeplinească în anul care urmează și își fac liste cu schimbări spirituale. Această listă cu dorințe este un obicei de care mulți se țin cu conștiinciozitate și cred că și noi suntem îndreptățiți să-i dăm atenție.

Obiceiul datează din vremea copilăriei lumii noastre. Babilonienii obișnuiau ca, la începutul fiecărui an, să le promită zeilor că vor returna obiectele împrumutate și își vor plăti datoriile neachitate. Același lucru îl făceau și romanii, cu deosebirea că promisiunile erau făcute în fața zeului Janus, cel cu două fețe, una privind înainte și cealaltă înapoi, în același timp. De la numele acestui zeu provine și denumirea lunii ianuarie. În epoca medievală, cavalerii depuneau „jurământul păunului” în fața lui Dumnezeu, pentru a-și reafirma angajamentul că își vor trăi viața cu cinste și cavalerism. La început, creștinii stăteau de veghe în noaptea de Anul Nou și se pregăteau pentru anul care urma să înceapă rugându-se. Așa că, indiferent de crez, lista cu dorințe de Anul Nou urmărea ideea unei îmbunătățiri a spiritului.

Ne urmărește și pe noi întrebarea: „Ce așteptări avem de la anul 2015?” Orice ar conține lista noastră, nu trebuie să pierdem din vedere misiunea pe care o avem și apoi cum vom trăi ca să rămânem curați și calzi într-o lume care și-a pierdut dragostea de adevăr. Voi recurge la două exemple, ca să fie mai limpede ce doresc să spun.

În anul 1986, în Statele Unite ale Americii, ziua de 15 ianuarie a fost declarată zi federală. Este ziua de naștere a pastorului american Martin Luther King Jr. (1929). Pastorul King a luptat pentru drepturile civile și libertatea oamenilor de culoare. El a ținut un discurs public, în 28 august 1963, pe treptele Monumentului Lincoln, acesta reprezentând un moment definitoriu al mișcării pentru drepturile civile ale afro-ame-

ricanilor. Discursul lui numit „I have a dream” (Eu am un vis) este considerat o capodoperă de oratorie. Din discurs se înțelege că avea un vis pentru el, pentru copiii lui, pentru familie, pentru conaționali lui, pentru lumea întreagă. El spunea: „Am un vis că, într-o zi, această națiune se va ridica și va trăi în adevăratul sens al crezului său.”

Noi ce vis avem pentru lumea noastră, pentru cetatea noastră? Am eu un vis astăzi? Nu putem determina ce evenimente vor veni, dar putem să influențăm ce vom fi noi înșine.

Pe plan personal, visul pe care-l am pentru 2015 l-am descoperit frumos exprimat de către Herman Melville, eseist, poet și scriitor american, cunoscut mai ales pentru romanul său *Moby Dick*. Cartea nu a atras atenția la început, ci abia după moartea lui Melville a fost redescoperită de public. Romanul redă aventurile lui Ahab, căpitanul navei *Pequod*, obsedat de dorința de a ucide legendara balenă albă, Moby Dick, care îi cauzase pierderea unei gambe. Participat la această aventură plină de pericole și cruzimi, Herman Melville scria: „Omule, admiră balena și străduiește-te să-i semeni! Rămâi și tu cald printre ghețuri! Trăiește și tu în această lume fără să-i aparții! Rămâi rece la ecuator și fă ca sângele să-ți curgă în vine chiar și la pol. Păstrează-ți, omule, în toate anotimpurile propria temperatură!”

Vremea nu stinge nici dragostea și nici gesturile ei. Ea unește recunoștința, speranțele și inimile noastre, îndemnându-ne să trăim în mod autentic credința și să slujim cu competență și unicitate. Noi, redacția *Curierului Adventist*, ne rugăm pentru dumneavoastră și dorim să fiți cuprinși în fângăduința Domnului, care zice: „Dar pentru voi, care vă temeți de Numele Meu, va răsa Soarele Neprihănirii și tămăduirea va fi sub aripile Lui; veți ieși și veți sări ca vițeei din grajd” (Maleahi 4:2).

La mulți ani! ■

Virgiliu Peicu,
redactor-șef la
Curierul Adventist.

■ BISERICA DIN ROMÂNIA

Delenii, o nouă stea pe harta Conferinței Transilvania de Sud

Delenii este o localitate din județul Mureș, care aparține de comuna Băgaciu. Această localitate, atestată istoric din 1322, se găsește la 12 km sud-est de municipiul Târnăveni, în frumoasa vale a pârâului Săraturii. Populația de 1 122 de suflete este compusă din maghiari (două treimi din populație), români și rromi. Majoritatea locuitorilor sunt unitarieni, dar există aici și o biserică ortodoxă, și una reformată. Luna trecută a fost organizată Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea.

În această localitate, cu mai mulți ani în urmă au apărut câțiva adventiști, care au frecventat biserica din Băgaciu. Acum un an și jumătate, la inițiativa unei tinere familii de intelectuali, s-au început la Delenii întâlniri regulate în Sabat, într-o casă pusă la dispoziție. Dumnezeu a binecuvântat inițiativa și, la serviciile divine regulate, au început să participe copii și simpatizanți ai

principiilor biblice învățate de Biserica Adventistă.

Sabatul din 20 decembrie 2014 a fost unul special. Efortul depus de credincioșii adventiști, binecuvântat de Duhul Sfânt, a fost încununat cu organizarea Bisericii Adventiste în localitatea Delenii, județul Mureș. După mesajul bazat pe textul din Ioan 3:16 și prezentarea celor 28 de puncte de credință, cei 22 de membri, majoritatea botezați în ultimul an, și-au mărturisit adevărată credința la principiile de credință bazate pe învățătura Scripturii, s-au consacrat misiunii advente, devenind primii membri ai noii biserici adventiste din Delenii.

Evenimentul a fost condus de pastorul Szász Ernest, președintele Conferinței Transilvania de Sud, în colaborare cu Szabó József, pastorul care a inițiat înființarea noii Biserici Adventiste. La acest eveniment, au mai participat copii, alți membri și simpatizanți ai bisericii din Delenii. După alegerea slujbașilor și a conducerii bisericii locale, noua biserică, prin rugăciunile rostite, s-a consacrat pentru slujirea cauzei lui Dumnezeu pe aceste meleaguri transilvănene. Biserica din Delenii este una din cele 151 de biserici locale din Conferința Transilvania de Sud.

Credincioșii din Delenii încă nu au o casă de rugăciune. În urma achiziționării unui teren, în primăvara anului trecut s-a turnat fundația. Ulterior, la demisol s-a amenajat o cameră pentru închinare și o anexă pentru copii.

Preluare din Info Adventist, nr. 706 din 26 decembrie 2014

Corul Liceului Teologic Adventist din București, în vizită la Primăria Capitalei

Vineri, 19 decembrie 2014, șaptezeci de elevi, membri ai Corului Liceului Teologic Adventist din București, au cântat mai multe piese muzicale care preamăresc nașterea Mântuitorului în sala de festivități a Primăriei Generale a Capitalei. Publicul prezent și-a exprimat încântarea și emoția prin atenția acordată și prin explozia de aplauze.

În cuvântul de apreciere, primarul general al Capitalei, prof. univ. dr. Sorin Oprescu, a spus: „Sunt foarte buni copiii aceștia. Sunt impresionat de modul în care pregătește Biserica Adventistă de Ziua

a Șaptea copiii și tinerii. Totdeauna îi ascult cu plăcere.”

Piesele cântate de Corul Liceului Teologic Adventist nu sunt simple co-

linde, ci piese care vestesc solia adventă. Folosim astfel de ocazii pentru a da mărturie despre credința noastră și pentru ca lumea să știe că adventiștii de ziua a șaptea au ceva de spus comunității în mijlocul căreia trăiesc.

Evenimentul a fost presărat și cu momente inedite, unul dintre acestea fiind postat și pe pagina de Facebook a primarului general al Capitalei, Sorin Oprescu, conținând momentul unui „selfie” realizat împreună cu elevii Liceului Teologic Adventist.

Preluare din Info Adventist, nr. 706 din 26 decembrie 2014

O sută de ani de adventism în Brăila

În **Sabatul din 22 noiembrie 2014**, în comunitatea Rahova, din Brăila, s-au sărbătorit o sută de ani de la data când o grupă de credincioși adventiști s-au organizat și au format prima Biserică Adventistă din Brăila.

Evenimentul a atras fiii Brăilei din toate colțurile țării, dar și de peste hotare. Printre cei prezenți a fost și un număr însemnat de pastori care fie s-au născut, fie au slujit la Brăila. De asemenea, la eveniment au participat și o seamă de conducători ai Bisericii Adventiste, printre care s-au numărat Norbert Zens, trezorerierul Diviziunii Inter-Europene și Marius Munteanu, președintele Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România.

În programul de dimineață, pastorul Marius Andrei a desfășurat, prin imagini, istoria bisericii locale din ulti-

ma sută de ani. A urmat pastorul Marius Munteanu, președintele Bisericii Adventiste, care a punctat importanța istorică a evenimentului.

Un moment special l-a constituit intervenția doctorului Pavel Popa, prezbiter al bisericii locale, care a evocat istorii și oameni ai trecutului. Cuvântul spiritual a fost prezentat de Norbert Zens, care a adâncit convingerea celor prezenți că Dumnezeu nu

și-a întors niciodată fața de la biserică. Sa și va continua să o călăuzească până la sfârșit.

După-amiază s-a desfășurat a doua parte a programului, când atât pastorii, cât și fiii Brăilei au putut povesti amintiri din trecut, unele impresionante și profunde, altele amuzante. Un moment deosebit de emoționant l-a reprezentat mesajul audio al doctorului Ene Paulini, care nu a putut fi prezent din cauza suferinței fizice (decedat până la momentul redactării acestei știri).

Acest eveniment a evidențiat o biserică vie care, de-a lungul a o sută de ani, nu și-a pierdut nădejdea și încrederea și care promite că va merge înainte, așteptând cu nerăbdare revenirea Domnului nostru, Isus Hristos.

Preluare din Info Curier, nr. 705 din 19 decembrie

■ BISERICA MONDIALĂ

Top 7 evenimente care au influențat Biserica Adventistă în 2014.....

Cu toate că, în anul 2014, situația generală s-a înrăutățit prin izbucnirea unor epidemii și a unor noi războaie, Biserica Adventistă a mers înainte cu misiunea ei de a proclama revenirea în curând a lui Isus. Succesul acestor eforturi se observă îndeosebi în proiectul „Lucrarea în marile orașe”, proiect ce se află în capul listei cu cele mai importante evenimente care au influențat Biserica Adventistă în anul care tocmai s-a încheiat. Această inițiativă, care urmărește proclamarea Evangheliei prin evanghelizări publice îmbinate cu programe în folosul oamenilor, a condus zeci de mii de oameni din numeroase țări să primească botezul.

Cele mai multe puncte din lista noastră privesc chestiuni administrative, de organizare a bisericii și de doctrină, dar și proiecte misionare.

Biserica Adventistă a fost implicată în mod activ în cele mai fierbinți evenimente de pe planetă – Ebola și con-

flictele din Irak și Ucraina – tratând bolnavi și asigurând hrană și adăposturi celor refugiați.

Iată aici cele mai importante evenimente din Biserica Adventistă în 2014.

1. Misiunea în marile orașe

„Misiunea în marile orașe” a fost lansată în anul 2013, în New York. Însă campania a început efectiv în anul 2014, având ca rezultat zeci de mii de botezuri și se preconizează o creștere a acestora în 2015.

În 2014, punctul culminant al acestui proiect a fost campania misionară din capitala statului Filipine, Manila. Programul din Filipine s-a intitulat „iCare” (Îmi pasă) și s-a întins pe o perioadă de un an. Programele și prezentările au vizat în mod special politicienii, managerii și oamenii de afaceri. În luna mai, Ted Wilson,

președintele Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, a susținut o serie evanghelistică de două săptămâni, timp în care alți lideri evangheliști au ținut evanghelizări în 75 de orașe. Rezultatul acestor eforturi a fost faptul că mai mult de 10 000 de noi membri s-au adăugat Bisericii Adventiste din Filipine.

„Misiunea în marile orașe” a mai demarat în Austria, Bulgaria, Tahiti, Gana și în multe alte țări.

În cadrul misiunii în orașele brazilene din timpul Campionatului Mondial

de Fotbal, doar în orașul Manaus s-au botezat circa 350 de persoane.

Seria evanghelică din Port Vila, Vanuatu, s-a încheiat cu botezul a 2 213 persoane.

O altă campanie organizată în El Salvador, în luna noiembrie, a adus la Hristos peste 4 800 de suflete.

Proiectul va continua și în 2015, când sunt programate alte serii misionare ca cea din luna mai, din orașul Harare, Zimbabwe, la care sunt așteptate să participe peste 40 000 de persoane.

2. Grijă pentru refugiați și pentru cei afectați de Ebola

Biserica Adventistă a dorit să Îl urmeze pe Isus și să îi ajute pe cei în suferință. Aceste eforturi au devenit mai vizibile anul acesta prin programele de ajutorare și tratare a celor afectați de virusul Ebola din Africa de Vest și a refugiaților din zonele de conflict din Irak, Siria și Ucraina.

Agencia Adventistă pentru Refacere și Ajutor (ADRA) s-a aflat în avangarda acestor proiecte. În Africa de Vest, ADRA a colaborat cu Universitatea Loma Linda și alte organizații adventiste pentru a oferi medicamente și echipamente acelor spitale care tratau pacienți infectați cu Ebola. ADRA s-a ocupat și de educarea a mii de persoane cum să evite infectarea cu acest virus.

În alte zone, ADRA a oferit asistență emigranților africani veniți cu barca în Italia, victimelor inundațiilor din Nepal și Balcani și refugiaților din Irak și Siria. În Ucraina, ADRA a oferit hrană și adăposturi celor afectați de conflictul militar.

3. Dezbaterile privind hirotonirea femeii

Problema hirotonirii femeii a fost mult dezbătută încă din 2010, când liderii adventiști adunați la Sesiunea Conferinței Generale au hotărât să studieze mai atent acest subiect. În anul 2014 au fost făcuți pași importanți în dezvoltarea acestei discuții.

În luna iunie, Comitetul pentru Studiarea Teologiei Hirotonirii a finalizat un studiu de doi ani prin care s-a căutat un consens privind hirotonirea femeilor. În urma studiilor, Comitetul Executiv al Conferinței Generale a votat să pună această chestiune pe agenda sesiunii de anul acesta.

Cu toate dificultățile discuției, liderii adventiști au confirmat dorința lor de a rămâne uniți și au îndemnat membrii bisericii să studieze pentru ei înșiși acest subiect.

4. O slujire cuprinzătoare privind sănătatea

Cu mai mulți ani în urmă, conducătorii bisericii au realizat un plan prin care se dorea ca fiecare comunitate adventistă să devină un centru de sănătate pentru zona în care se află. Însă inițiativa a primit un impuls semnificativ în vara anului 2014, când 1 150 de persoane din 81 de țări au participat la o conferință organizată de Departamentul de Sănătate la Geneva, în Elveția, acolo unde au învățat cum să înceapă un program de sănătate în comunitățile lor.

Acest plan urmărește să ofere vindecare spirituală și fizică, după modelul lui Hristos, prin clase de gătit, cluburi de sănătate, programe antistres și acțiuni antifumat.

5. Cele mai vechi edituri adventiste au fost restructurate

Editurile Review and Herald și Pacific Press au aprobat cel mai mare plan de restructurare din istoria de 153 de ani de editare și publicare, din cadrul Bisericii Adventiste. Prin noua configurație se dorește îmbunătățirea prezenței în mediul on-line și în format digital și construirea unei strategii mai eficiente pe termen lung.

După restructurare, Editura Review and Herald, care avea mari probleme financiare, și-a încetat activitatea. Unii dintre angajați și o parte a echipamentului au fost transferați la Pacific Press, care a devenit o instituție a Diviziunii America de Nord.

6. Dezvoltarea Diviziunii America de Nord

Diviziunea America de Nord, care s-a desprins de Conferința Generală ca entitate administrativă separată cu doar 25 de ani în urmă, și-a intrat în atribuții în anul 2014 prin preluarea primelor instituții. Diviziunea a preluat Editura Pacific Press în luna iulie, iar în noiembrie a primit aprobarea de a coordona Universitatea Oakwood. Ambele instituții erau administrate până acum de către Conferința Generală.

Acest demers așază Diviziunea America de Nord pe același nivel cu celelalte douăsprezece diviziuni ale bisericii, multe dintre ele având propriile edituri și universități.

7. Liderii adventiști reafirmă creația recentă

Un alt subiect discutat în 2014 a fost tema unui document care conține mai multe declarații din partea conducătorilor, a cercetătorilor și a profesorilor prin care este afirmată învățătura Bibliei că viața există pe pământ de numai câteva mii de ani.

Ted Wilson a evocat poziția bisericii față de acest subiect într-un discurs, ținut pe 15 august 2014, la „Conferința despre Știință și Biblie”. Printre altele, președintele Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea a spus că profesorii care cred că există viață pe pământ de milioane de ani nu ar trebui să se numească adventiști de ziua a șaptea și n-ar trebui să lucreze în vreo instituție a bisericii.

Alți vorbitori, biologi, geologi și teologi au prezentat date științifice și teologice care susțin o apariție recentă a vieții pe pământ. Michael L. Ryan, vicepreședinte al Bisericii Adventiste, i-a îndemnat pe participanți să urmeze exemplul lui Moise și al lui Daniel, care au influențat lumea, respingând concepțiile răspândite la acea vreme, și au crezut într-un singur Dumnezeu, Creatorul cerului și al pământului.

Andrew McChesney, Adventist Review, 29 decembrie 2014

■ LA ODIHNĂ

Ionelia Stama

Pe 27 octombrie 1964, în familia Ifrim Maria și Ioan, din satul Slobozia-Corni, județul Galați, s-a născut cea de-a doua fiică. Tatăl și-ar fi dorit mult să fie băiat, de aceea a numit-o Ionelia, după numele său. Părinții, fiind creștini, s-au străduit să o crească frumos, în ciuda regimului de atunci. Ionelia a fost greu încercată când i s-a cerut să meargă în Sabat la școală, dar a rămas statornică lângă Isus, fără să se teamă de consecințe.

atunci în construcție, ea a fost hotărâtă, iar pastorul Mirea Ioan a botezat-o în biserica plină de schele, chiar pe 2 ianuarie 1982. Consacrarea Ioneliei a fost rodul rugăciunii, după planul Cerului.

Pe 27 mai 2001, Ionelia a încheiat legământul căsătoriei cu Sorin Stama, care i-a fost alături timp de 13 ani.

Ioneliei îi plăcea să-L laude pe Dumnezeu prin cântare și poezie. Ori de câte ori făcea un lucru, îi plăcea să-l facă frumos și să-l ducă până la capăt, în temere de Domnul și cu dragoste de oameni. A fost membră a comunității

Labirint și a lucrat mulți ani la Editura Viață și Sănătate, fiind apreciată pentru credințioșia și conștiinciozitatea de care dădea dovadă întotdeauna.

A înfruntat capriciile vieții, dar până la urmă acestea au doborât-o. La vârsta de 50 de ani, pe 17 septembrie 2014, în urma unui atac de cord, Dumnezeu a chemat-o la odihnă. În urmă, au rămas familia tristă, un soț doborât de durere și colegi de serviciu care-i deplâng lipsa. Această mare pierdere este dureroasă, dar nu disperăm, căci avem speranța reîntâlnirii în curând. Atunci când Domnul Hristos va reveni, durerea și lacrimile vor dispărea, așa cum ne asigură textul din Apocalipsa 21:4. Așteptăm marea zi a reîntâlnirii cu cei dragi, pentru a nu ne mai despărți niciodată.

Livia Crișan

Livia Crișan (născută Henț) a văzut lumina zilei la 1 aprilie 1929. A fost a patra născută într-o familie cu nouă copii. A primit credința adventă și a încheiat legământ cu Dumnezeu prin botez în anul 1948. La 6 iunie

1952, s-a căsătorit cu Traian Crișan. Au avut împreună un singur fiu, Sorin.

Alături de soțul său, a cunoscut bucuriile și dificultățile slujirii pastorale. Din zona Banat-Crișana au mers în nordul Moldovei, pentru a sluji semenilor și a împărtăși întreita solie îngerească. Timp de 17 ani, din 1956 până în 1973, Livia Crișan și-a susținut soțul, care a lucrat în următoarele districte: Dorohoi, Moinești, Onești, Rădăuți.

Din 1973, când soțul a fost chemat la odihnă, Livia Crișan a trăit așteptând momentul reîntâlnirii. A fost o soție și o mamă credincioasă, răbdătoare și iubitoare. A slujit cu bucurie și dăruire în familie și în biserică.

Pe 20 septembrie 2014, la Șepreuş, județul Arad, după o scurtă perioadă de suferință, și-a încheiat „alergarea” pe pământul acesta. A închis ochii cu speranța învierii și a întâlnirii cu Mântuitorul ei drag.

Paraschiva Popescu

Și-a început călătoria vieții în ziua de 7 martie 1927, în familia Casandra și Ioan Grigorean. La 17 noiembrie 1946, s-a căsătorit cu Gheorghe Popescu, familia lor

fiind binecuvântată cu trei copii: Stela, Ilie și Viorel. A fost o bună gospodină, o gazdă ospitalieră, slujind alături de soțul ei și susținându-l în rugăciune în cei 44 de ani cât a fost prezbiter.

Cuvintele ei de încurajare pentru cei din jur erau: „Să ne prindem tare de brațul Domnului!” Iar soțului îi spunea mereu: „Dacă Dumnezeu te cheamă, du-te! Eu te ajut.”

În cei 68 de ani de căsătorie, a fost mereu optimistă, rugându-se și încurajându-i pe cei apropiați, pe cei din jur. Însă boala s-a cuibărit în trupul ei avansând încet, dar sigur. Paraschiva Popescu a adormit cu încrederea nezguduită în Mântuitorul ei iubit căruia și-a predat viața din tinerețe. „Fericite de acum încolo de morții care mor în Domnul!” (Apocalipsa 14:13).

Hristos, Lumina lumii* – o carte pentru fiecare cămin

Tot ce faceți să fie făcut cu dragoste!

(1 Corinteni 16:14)

* Cartea
Hristos, Lumina lumii
este cunoscută
și sub titlul
Viața lui Iisus.

Scriitorul Lee Strobel povestește despre un interviu pe care i l-a luat renumitului ateist Charles Templeton, când a pregătit manuscrisul pentru cartea *Pledoarie pentru credință*. În tinerețe, Templeton fusese pastor, prieten și asociat cu Billy Graham, dar mai târziu, frământat de îndoieli cu privire la credibilitatea Bibliei și a existenței lui Dumnezeu, a părăsit pastorația și a devenit un cunoscut exponent al ridiculizării credinței în Dumnezeu. Interviul își urma cursul, Templeton exprima aceeași poziție pe care a apărut-o o jumătate de veac, când deodată Strobel îl surprinse cu întrebarea: „Cum Îl consideri pe Isus Hristos?” În acest moment, interviul luă o altă turnură, vocea lui Templeton își schimbă timbrul, deveni mai gravă, cuvintele mai rare, alese cu grijă, exprimând parcă nostalgie: „El a fost cea mai măreață ființă umană care a trăit vreodată. El a fost un geniu moral. Ei bine, da... Tot binele pe care îl cunosc, orice lucru de valoare pe care îl știu, orice curăție pe care o cunosc, toate le-am învățat de la Isus. Da..., da..., au existat și alți oameni minunați, dar Isus este Isus. Este cea mai importantă ființă care a trăit pe acest pământ.”

Strobel spune: „Niciodată nu mă așteptam la așa ceva.” După o scurtă tăcere, vocea lui Templeton a fost înăbușită în plâns și a rostit ultimele cuvinte: „Dar eu... L-am pierdut... pe El.” După multe decenii în care a încercat să se convingă pe sine și pe alții că religia creștină nu are sens, nu a putut scăpa de influența lui Isus Hristos, care l-a urmărit în tot acest timp. Rostirea acestui nume – Isus Hristos – a trezit multe amintiri, iar cea mai dureroasă amintire a fost cea a trădării lui Isus.

O carte care a schimbat și continuă să schimbe destinul multor vieți

Pentru perioada următoare, cartea care, alături de Biblie, are menirea de a-L aduce aproape de inima noastră pe Mântuitorul Isus Hristos este clasicul devoțional și comentariu al evangheliilor, *Hristos, Lumina lumii*. Această carte deja s-a dovedit o sursă de inspirație și lumină pentru cititorii din întreaga lume, fiind tradusă în peste 60 de limbi și răspândită în milioane de exemplare. Tema care domină sutele de pagini ale acestei cărți este cunoașterea lui Dumnezeu; persoana prin care Dumnezeu ni se descoperă este Isus Hristos, iar „a-L cunoaște pe Dumnezeu înseamnă a-L iubi” (*Hristos, Lumina lumii*, p. 15). Găsim în această carte biografia lui Isus Hristos, cel mai mare Lider spiritual al omenirii, Omul Model, Fiul lui Dumnezeu și Mântuitorul lumii. Cartea prezintă viața lui Hristos ce cuprinde întreaga eternitate, din veșnicie în veșnicie, în contextul marii lupte dintre bine și rău, dintre Hristos și Satana.

Cartea nu prezintă doar scenele din viața lui Isus în cele mai mici detalii, ci ne și ajută să ne familiarizăm cu ele atât de mult, încât parcă suntem prezenți, împreună cu toți martorii oculari, și explică semnificația spirituală profundă a acestora. Spiritualitatea pe care o cuprinde este tocmai nevoia profundă a sufletelor noastre. Frumusețea ei literară, limbajul îngrijit și stilul provin tocmai din preocuparea pe care a avut-o autoarea cărții, Ellen White, pentru acest subiect. Era tema ei preferată, așa cum mărturisește în cartea *Solii alese* (p. 97): „Singura mea temă, atât la amvon, cât și în particular, în vorbire și în scrieri, este viața lui Hristos.” Acesta este principalul

motiv pentru care povestește despre Isus Hristos într-un mod atât de viu și familiar. Este considerată de mulți o adevărată capodoperă literară și spirituală. Acesta este scopul pentru care suntem chemați să citim sau să recitim această carte.

Istoricul cărții *Hristos, Lumina lumii*

Fiecare carte are în spatele ei o istorie, un gând, o dorință, o nevoie, precum și voința cui-va de a așterne în scris ceea ce îl preocupă și consideră că și alții ar fi bine să cunoască. Nu putem cunoaște întreaga istorie a acestei cărți, cu toate detaliile ei, ci doar atât cât s-a consemnat la acea dată și a rămas în istorie, pentru ca noi să prețuim mai mult această moștenire spirituală.

Cartea, cu cele 87 de capitole, nu a fost scrisă așa cum ne-am imagina noi, începând cu primul capitol până la ultimul, fără întreruperi. Anul 1858 s-a remarcat în viața lui Ellen White prin acea viziune atât de importantă cu privire la lupta între Hristos și Satana, care a început în ceruri și continuă pe acest pământ, iar înțelegerea acestui lucru a creat motivul și liantul tuturor scrierilor sale. În același an, publică prima sa carte, cu titlul *Daruri spirituale*, în care a dedicat zeci de pagini vieții lui Isus Hristos. În limba română, avem această lucrare încorporată în bine cunoscuta carte *Experiențe și viziuni*. A continuat să scrie pe această temă în diferite articole, scrisori, manuscrise, dar mai ales în volumele 2 și 3 ale seriei *Spiritul Profetic*, publicată în anul 1877, la Battle Creek.

În anul 1891, a primit invitația să plece în Australia pentru a susține misiunea în această zonă a lumii, iar printre puținele lucruri pe care le avea în bagaje când a părăsit San Francisco erau volumele seriei amintite mai sus, cu acele câteva sute de pagini despre viața lui Isus. Într-o scrisoare pe care a trimis-o unei prietene, cu numele Lucinda Hall, a vorbit despre visul pe care îl avea în timp ce călătorea spre acest tărâm îndepărtat – acela de a scoate o carte dedicată în întregime vieții lui Isus Hristos. „Doresc să am timp să meditez și să mă rog în timp ce voi fi angajată în această lucrare... Este o lucrare mare și simt nevoia să-I cer lui Dumnezeu în fiecare zi ca Duhul Sfânt să mă ajute să aduc la îndeplinire acest lucru în mod corect.” (*Letter 59*, 1876)

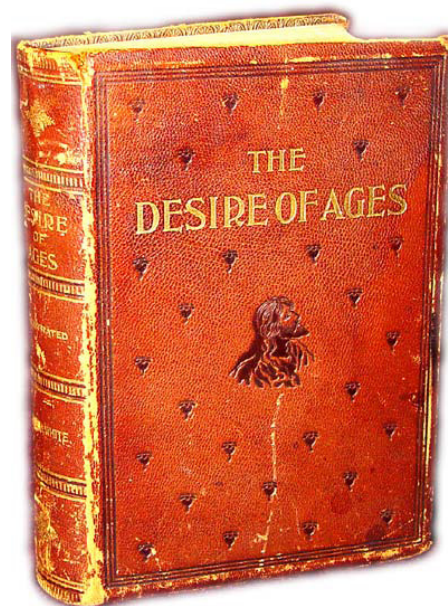
Din scrisorile pe care le-a scris și altor persoane, se poate înțelege modul în care privea această provocare, cea mai mare a vieții ei. Era terorizată de gândul că nu va putea exprima în

cuvinte măreția lui Isus Hristos, așa cum ea însăși mărturisea: „Pășesc tremurând înaintea lui Dumnezeu. Nu știu cum să vorbesc sau să scriu despre subiectul cel vast al jertfei ispășitoare. Nu știu cum să prezint subiectele cu puterea cea vie pe care o au când îmi sunt prezentate. Tremur de teama ca nu cumva să micșorez valoarea marelui plan de mântuire, folosind cuvinte ieftine. Sufletul îmi este copleșit de uimire și respect înaintea lui Dumnezeu și spun: Cine este în stare să împlinească aceste lucruri?” (*Solii alese*, p. 95)

O carte născută în suferință

Când citim paginile acestei cărți, ar fi bine să ne reamintim condițiile în care a fost scrisă în cea mai mare parte. Este cunoscut faptul că multe capodopere literare, poezii, imnuri și alte scrieri au fost forjate pe nicovale suferinței.

Curând după sosirea în Australia, a început să sufere de reumatism. Febra produsă de malarie i-a accentuat mult durerile. Această stare de suferință, cea mai grea din viața ei, a durat aproape un an. În acest timp, o încercău simțăminte negative pentru că nu putea părăsi locuința pentru a vizita comunități. „Această stare”, mărturisește ea, „a fost la început, până am înțeles că suferința face parte din planul lui Dumnezeu. Am descoperit că într-o anumită poziție, uneori șezând și uneori fiind culcată, pot folosi mâna mea cea schilodită și, deși cu durere, pot să scriu destul de mult. De când am sosit în această țară, am reușit să scriu o mie șase sute de pagini.” Nopti întregi n-a putut dormi din cauza durerii: „Mă trezesc la două și jumătate și îmi înalț rugăciunea către Dumnezeu, în numele lui Isus Hristos. Sunt slabă din punct de vedere fizic, am dureri de cap, ochiul stâng mă necăjește. Când scriu despre viața lui Hristos, sunt profund neliniștită. Uit să respir așa cum

Donație

Minnie Bernard, o fostă angajată a Editurii Pacific Press, în vârstă de 92 de ani, a adus de curând la editură un volum al cărții

***Hristos, Lumina lumii**, din prima ediție a cărții. Acest volum rar, tipărit tot la Pacific Press, în 1898, este legat în piele, cu margini aurite și titlul embosat în aur. Un portret al lui Hristos este gravat pe copertă cu cerneală neagră. Minnie Bernard a fost singura posesoare a cărții încă de la publicare. Se estimează că un astfel de volum ar fi costat atunci aproximativ 100 de dolari (360 de lei).*

„*Hristos, Lumina lumii este cea mai frumoasă biografie a lui Hristos, în afară de Biblie. Este o carte care mi-a influențat în mod hotărâtor viața. O putem oferi cu ușurință oricui îi vorbim despre Isus.*”

(Ted Wilson, președintele Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea)

Această fotografie a fost făcută în anul 1878, în perioada în care Ellen White scria despre patimile lui Hristos pentru cartea **Hristos, Lumina lumii**. A fost foarte marcată sufletește de ceea ce scria. Culoarea neagră, accentuată, care se poate observa pe marginea rochiei a fost unul dintre modurile în care ea și-a manifestat înțelegerea suferințelor Mântuitorului.

ar trebui. Nu pot să suport intensitatea simțămintelor care mă cuprind când mă gândesc la ce a suferit Hristos în lumea noastră.” (*Scrieri alese*, p. 98)

Unele dintre cele mai frumoase pasaje din cartea *Hristos, Lumina lumii* au fost scrise în aceste condiții, când nu doar că nu putea părăsi încăperea, dar era și imobilizată la pat. Secretul unui limbaj atât de ales se găsește în aceste cuvinte scrise de pe patul de suferință: „Isus, în sfințenia Lui, era atât de aproape.”

Sursele folosite pentru scrierea acestei cărți

Ellen White avea o bibliotecă destul de mare, peste 1 300 de volume, ceea ce dovedește că era o cititoare avidă. Peste 20 de cărți pe care le deținea erau cu privire la viața lui Isus, dar, când a plecat în Australia, nu și le-a luat cu ea. Sunt unele idei în cartea *Hristos, Lumina lumii* pe care le întâlnim și la alți autori, dar ea niciodată n-a fost sclavul acestor idei, ci, dimpotrivă, le-a conferit un sens și mai profund. Principala sursă pentru scrierea acestei cărți a fost Biblia. O altă sursă importantă au constituit-o viziunile pe care le avea, în care i se prezentau scene din viața lui Isus, și mai ales cele legate de răstignire, așa cum ea însăși mărturisea: „Trădarea, judecarea și crucificarea au trecut prin fața mea punct cu punct.” (*Letter 14*, 1889)

„Mi-au fost prezentate scene cerești din viața lui Hristos, plăcute la privit, apoi, din nou, scene dureroase care nu erau întotdeauna ușor de suportat pentru El și care îmi îndurerau inima.” (*Manuscript 93*, 1900)

Uneori poate ne întrebăm de unde imaginația atât de bogată de care dă dovadă Ellen White. Ea vorbește despre tâlharul convertit la Golgota, pe care Isus l-a mai întâlnit, despre influența pe care a avut-o asupra lui și despre modul în care acesta era pregătit să stea alături de Hristos când toți L-au părăsit. Iată felul în care descrie momentul învierii: „Îngerii care excelau în putere păzeau mormântul și așteptau să-L salute pe Domnul vieții.” Descrierea este fascinantă, cu multe detalii pe care doar cineva care a revăzut întreaga scenă putea să le redea cu așa acuratețe. În concluzie, nu este doar o altă carte care prezintă viața, lucrarea, moartea, învierea și înălțarea lui Isus Hristos, este o carte inspirată de Duhul lui Dumnezeu.

Editarea cărții *Hristos, Lumina lumii*

Un rol important în editarea cărții *Hristos, Lumina lumii* l-a avut secretara lui Ellen White, Marian Davis, care timp de 25 de ani a fost un ajutor prețios. Au plecat împreună în Australia, iar când au ajuns acolo, Marian a început să lucreze la acest proiect. Avea o memorie vizuală extraordinară, își aducea aminte unde se găseau multe citate cu privire la acest subiect, în multele articole pentru reviste, scrisori sau alte manuscrise, și le așeza pe capitole. Ellen White povestește despre pasiunea pe care o avea pentru această misiune prin următoarele cuvinte: „Marian îmi cere din mână orice scrisoare adresată altor persoane pentru a găsi idei pe care ar putea să le folosească în lucrarea despre viața lui Isus Hristos. A adunat tot ceea ce se referă la învățăturile pe care Domnul Hristos le-a transmis ucenicilor Săi din toate sursele posibile.” (*Experiențe uimitoare ale pionierilor adventiști*, vol. 2, p. 161)

În cele din urmă, Marian a adunat atât de multe materiale în timp ce Ellen White scria capitolele ce lipseau, încât nu era posibil să fie publicate într-o singură carte, de aceea, alături de ceea ce astăzi avem într-un singur volum, *Hristos, Lumina lumii*, au mai fost pregătite pentru tipar și alte două cărți: *Cugetări de pe Muntele Fericirilor* și *Parabolele Domnului Hristos*.

La un moment dat, mașina de scris a cedat, nu mai putea fi reparată și nu erau bani pentru o altă mașină de scris. Cele două femei, Ellen și Marian, au ingenuncheat și au prezentat în rugăciune nevoia pe care o aveau. În ziua următoare, Ellen White primește o scrisoare de la o cunoștință, în care se menționa faptul că suma aflată în plic este destinată cumpărării unei noi mașini de scris. În anul 1898, după o muncă intensă de șase ani, manuscrisul se afla în redacția Editurii Pacific Press, iar la data de 10 decembrie, același an, a sosit un pachet la adresa Sunnyside, din Australia, cu primele exemplare ale cărții *Hristos, Lumina lumii* (în limba engleză, *Desire of Ages*). A fost mare bucurie – cuvinte de laudă la adresa lui Dumnezeu, un vis împlinit.

O carte pentru fiecare cămin

Atunci când Ellen White vorbea despre acest proiect și lucra la realizarea lui, nu-i avea în vedere în primul rând pe membrii bisericii. Cartea aceasta, împreună cu alte patru cărți, face parte din Colecția Conflictul veacurilor, iar dorința autoarei este exprimată în aceste cuvinte: „Lui Dumnezeu îi face plăcere să vadă cartea *Hristos,*

„Ani de zile, împreună cu soția mea, Teenie, ne-am ales o carte devoțională pe care s-o citim cu voce tare. Acum citim *Hristos, Lumina lumii*. Este o carte care ne-a schimbat viețile. Pe măsură ce citim, Isus devine tot mai real pentru noi. Suntem fermecați de dragostea Sa și uimiți de puterea Lui. Duhul Sfânt ne-a convins din nou că Isus este cu adevărat Mântuitorul nostru iubitor și Domnul care ne schimbă viețile.”

(Mark Finley)

Lumina lumii în fiecare cămin. În această carte se găsește lumina pe care El a revărsat-o asupra acestei lumi.”

Decizia Comitetului Uniunii Române este ca această carte să devină cartea misionară a anului. A fost pregătită o formă restrânsă cu cele mai importante capitole din viața Mântuitorului, pentru a fi răspândită în întreaga țară și pentru a ajunge în cât mai multe case, cu titlul *Dumnezeu cu noi*. Se lucrează la o variantă ilustrată, care va fi tipărită în prima parte a anului viitor. Aceasta va păstra sensul titlului din limba engleză, bazat pe textul din Hagai 2:7 – *Cel așteptat de veacuri*.

Asemenea lui Templeton, orice ființă care citește această carte nu poate rămâne indiferentă față de persoana pe care o întâlnește pe paginile ei, Isus Hristos, Mântuitorul lumii. Doar o singură mărturie în acest sens, deși ele sunt nenumărate:

O doamnă care se trata la unul din centrele de sănătate din țara noastră nu se arăta interesată de cărțile religioase, dar, la insistența celui care i le prezenta, s-a decis să cumpere cartea *Hristos, Lumina lumii* (totul s-a întâmplat în anul 2014). După câteva zile, i-a transmis persoanei care i-a recomandat cartea următoarele gânduri: „Când ai prezentat *Viața lui Iisus* ca fiind un balsam pentru suflet și o pastilă de somn bun în fiecare seară, mi-am zis să o cumpăr. Ai avut dreptate, este un balsam pentru tot și pentru toate, nu pot lăsa cartea din mână și, dacă totuși o las pentru treburile zilnice, vreau să mă întorc la ea cât mai repede. Nu credeam că într-o zi de Paște eu voi sta departe de vuietul mesei cu musafiri, cu cartea în mână, și mă voi simți mai fericită ca oricând. Mulțumesc Domnului că te-a făcut să rostești aceste cuvinte acum o săptămână, când ai prezentat cărțile. Fii binecuvântat!” ■

Ioan Câmpian este directorul Departamentului Publicații al Uniunii Române.

Busola pentru pendulul Cărții

Poarta unui univers

La început a fost Cuvântul. Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi. Iar oamenii au privit în faptele Sale slava Celui ce L-a trimis. Atât de grandioasă a fost trăirea Lui printre cei contemporani, încât lumea nu părea suficientă pentru a o descrie în cuvinte. Însă s-au scris cărți, pe care noi le numim colectiv Biblia. Acolo găsim ferestrele pe care Dumnezeu le-a deschis pentru ca limitele percepției noastre să fie depășite, iar credința să-și clădească fundamentul.

Toate acestea prin cuvinte. Scrise. Astfel cartea devine podul imposibil peste timp, între vieți, un portal între istorii și universuri. Când intri într-unul din ele, autorul te conduce în universul său. Dar de unde să începi să-l cunoști? De unde începi să pășești și unde te vei duce? Nu sunt unele cărți scrise prea demult sau prea altfel (decât e obișnuit), încât e greu să mergi pe același pod de cuvinte cu autorul?

C@rte și carte

În biblioteca Institutului Teologic Adventist, găsisem câteva Biblii vechi. Cea mai veche era Biblia de la Geneva, 1685. Încercând să deschid cu grijă coperta de piele și văzând paginile roase pe margini, mi-am zis că tipărirea ei era mai aproape de momentul Gutenberg al istoriei decât de prezent. În ultima vreme, parcă trăim un altfel de moment similar al tehnologiei răspândirii informației, fără însă a avea o perspectivă de stabilizare. Înainte de a anticipa o posibilă stabilizare, reținem certitudinile acestui moment: continua transformare și diversificare a mijloacelor de comunicare și transmitere a informațiilor. Numeroasele descoperiri tehnologice ale ultimelor decenii au condus și la creșterea varietății formelor prin care poate fi transmis conținutul informațional al cărții.

În consecință, astăzi, când propui o carte cuiva familiarizat cu tehnologia informației, ți se răspunde cu întrebarea legată de forma/modul în care se prezintă cartea: „O carte? În ce format?” O carte aflată în circulație în timpul apos-

tolului Pavel era scrisă pe papirus sau, dacă era de calitate, era de pergament. Astăzi formatele se înmulțesc și conversia între ele este mult mai facilă. Pendulul accesului la informație se duce, cel puțin în spațiul occidental, spre din ce în ce mai liber și cât mai mult.

Dacă mediul informațional este supraabundent, mai are sens să contribuim și eu la excesul acestuia? Mai contează propunerea mea de lectură? Pentru utilizatorii poștei electronice, excesul de informație nesolicitată și nedorită se asociază cu temutele cuvinte *spam/junk*¹, echivalentul electronic al reclamelor nesolicitate din cutia poștală, care ajung adesea la coș. Însă descotorsirea de informația inutilă generează frustrare, întrucât aceasta îngreunează găsirea scrisorilor, a mesajelor care contează cu adevărat. S-au construit filtre care să automatizeze selectarea lucrurilor de valoare, dar, asemenea prejudecăților, dau erori fie permițând câte unui gunoi accesul la lumină, fie înghesuind mesaje de interes între cele de duzină. Așadar, a intra în categoria „gunoi-informațional” e de temut, întrucât se poate să nu mai ajungi cu adevărat la destinatar.

Comunicarea pare să fi devenit un fel de război pentru atenție, în cuvintele poetului Benone Burtescu – „Se bat negustorii lumii pentru clipele tale”. Pentru fiecare gen de atenție se croiește un mijloc de comunicare și vor fi multe. Le voi menționa intenționat: carte audio (pe CD, pe telefon, pe *player*), de ascultat în mașină, pe sistemul audio, pe calculator, când faci sport, oricând; carte electronică, să o citești pe telefon (rezistent la apă), pe tabletă, pe calculator, pe *ebook-reader*², iar cartea electronică la nevoie îți poate fi citită de un asistent virtual, în cazul în care ochii și mâinile îți devin ocupate. Bombardamentul asupra cititorilor pare a fi desăvârșit, iar acesta pare să răspundă veșnicei curiozități umane (Eclesiastul 1:8).

În încercarea de a stăvili asaltul, mulți renunță cu totul la orice formă de lectură continuată și aprofundată, și pierd. Pierd motiv(a)ție și încredere, lumi mai bune care îi așteaptă.

Laurențiu Nistor
este bibliotecar-șef
la Institutul Teologic
Adventist.

Oamenii așteptați și cărțile lor

Însă discernământul nu a fost cu totul înghițit de marketing. Obiceiurile se pot educa, la fel și consumul informațional.³ Deși mediul digital face (mai) ușor legătura dintre spații și oferă acces la un conținut altfel dificil, cărțile cu coperti și foi de hârtie, tipărite, sunt confirmate de cercetători ca cel mai angajant mijloc al învățării aprofundate.⁴ Copiii și adolescenții caută să citească cărțile favorite pe hârtie.⁵

Pierderea motivației poate avea cauze multiple: superficialitatea și facilitatea informațiilor cu care cititorul a fost obișnuit îi diminuează tonusul mental necesar angajării în lectură continuată și profundă; aceasta crește șansele dezamăgirii în lectură – cartea nu a răspuns așteptărilor și omul a plecat (mai) sărac în urma încercării lecturii și mai puțin dispus să încerce dialogul cu o altă carte.

Dezamăgirea generează criza încrederii în celălalt și crește încrederea în sine, întrucât întâlnirea dintre cititor și propunerile autorului nu mai are loc, părerile proprii nu mai sunt verificate de dialogul lecturii, ci sunt reiterate cu avânt la fiecare repetare a procesului. Astfel promisiunile mai bune nu mai ajung la destinatar, pentru că el se îndepărtează de ele. Procesul are un antecedent tragic: în timpul Domnului Hristos, conducătorii iudei confundau reflectarea propriilor păreri în Sfânta Scriptură cu mesajul divin, iar studiul acestora ar fi trebuit să-i conducă la El, nu la ei înșiși (Ioan 5:43-47,39).

Ce șanse sunt pentru evitarea acestui eșec? Cum am putea face din cărțile valoroase din viața noastră întâlniri pe care cei de lângă noi să merite să le aibă?

Vom lucra la clădirea încrederii pentru a regăsi motivația. Încrederea cititorului e crucială. Atunci, acul busolei sale poate să arate în altă parte decât înspre sine. Pentru că, în lectură, dăruirea este și din partea cititorului, care, prin timpul său, oferă credit cărții. Poate cartea e necunoscută, însă cuiva cunoscut i-ai da timpul sau ai avea încredere că îți sugerează o cale prin care timpul să fie valorificat, deci cartea merită citită. Dacă se confirmă promisiunea implicită în recomandarea „cartea asta merită timpul tău!”, atunci vei fi dispus să mai intri în dialog cu autorul, pentru că a confirmat investiția. Nu va fi o întâlnire în urma căreia să pleci dezamăgit.

Așadar, prima condiție pentru succesul unei recomandări cu succes a unei cărți este să cunoști bine conținutul cărții, să-l cunoști pe cel căruia i-o recomanzi și să te bucuri de încrederea lui. Urmatorea condiție decurge din prima: este nevoie de un testimonial – să spui ce a făcut pentru tine întâlnirea cu acea carte. Dacă vrei să recomanzi *Zvonurile altei lumi*, *Surprins de bucurie* sau *Hristos, Lumina lumii*, fii generos, pentru că îți dorești nu doar să dai un pliant, ci să se creeze o relație în urma acelei cărți – relația cu universul pe care l-au trăit autorii și pe care-l putem cunoaște și noi, cititorii, și, în final, să cunoaștem altfel viața în și prin Domnul Hristos. ■

¹ Engleză: e-mail nesolicitat ce conține reclame.

² Cititor de cărți electronice.

³ Clay Johnson, *The Information Diet*, O'Reilly Media, Sebastopol, 2012.

⁴ Anne Mangen, Bente R. Walgermo, Kolbjørn Brønnick, *Reading linear texts on paper versus computer screen: Effects on reading comprehension*, în *International Journal of Educational Research*, 58, 2013, 61-68, www.kau.se, accesat pe 18 decembrie 2014.

⁵ Lorraine Shanley, *Nielsen's Children's Book Summit*, 15 decembrie, www.publishingtrends.com, accesat pe 17 decembrie 2014.

Ca prin foc

*Preluare din revista
Adventist Review,
nr. 3, din 2014.*

În secolul al XVI-lea, conchistadorii spanioli trimiteau rapoarte uimitoare regelui Spaniei, în care descriau incredibila frumusețe și bogăția uluitoare a țării în care m-am născut eu – Peru. Conchistadorii au rămas fără cuvinte și s-au minunat când au văzut Templul Soarelui, care era acoperit cu dale imense din aur masiv. Razele soarelui de aur erau încrustate cu foarte multe pietre prețioase. Când soarele se ridica la răsărit, strălucirea pe care acesta o reflecta pe dalele de aur orbeau pentru o clipă privitorul.

Ei au putut vedea arbori, oameni în mărime naturală și lame – toate făcute din aur masiv. În ramurile copacilor erau așezate păsări, fructe, flori și fluturi confecționați din aur, argint și pietre prețioase.

Patru secole mai târziu

Însă, patru sute de ani mai târziu, a mai rămas doar o mică parte din acele splendori. Peru a fost devastat de boli, violențe și războaie de gherilă, care au ținut prima pagină a ziarelor. Totuși, în ciuda evenimentelor tragice care au venit peste țara mea de baștină, Peru se reface, iar Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea se dezvoltă ca niciodată mai înainte.

Dintre multele lucrări minunate ale providenței divine din America de Sud, un episod a avut o foarte mare influență în experiența mea creștină. Este o istorie despre cum a condus Dumnezeu evenimentele în partea de nord a Perului.

Tatăl meu, Augustin Alva, a fost nu doar primul absolvent al școlii adventiste din Peru, ci și primul pastor adventist hirotonit din țară. El a fost chemat să lucreze într-o zonă albă, în Trujillo, un oraș frumos situat la poalele munților Anzi și înconjurat de apele turcoaz ale Oceanului Pacific.

Înainte ca noi să ajungem în oraș, tata s-a dus și a cumpărat o casă mare și veche cu două etaje. Casa avea și o curte imensă, în care tatăl meu intenționa să ridice o biserică și o școală.

Timp de mai multe luni, toate întâlnirile bisericii se țineau în sufrageria casei noastre, care era ocupată în fiecare Sabat. Ziua începea la ora 8, cu ora instructorilor. La ora 9, aveam Școala de Sabat, urmată la 10 de ora misionară. Serviciul divin începea la ora 11. La ora 15 plecam să împărțim literatură, iar la ora 17, întâlnirea misionarilor voluntari era îmbinată cu programul de încheiere a Sabatului.

Zilele săptămânii erau, de asemenea, încărcate cu activități bisericești ce se desfășurau în casa noastră. Lunea, marțea și joia, tatăl meu ținea cursuri serale pentru membrii care nu aveau deloc sau nu terminaseră școala. Miercuri seara aveam ora de rugăciune. Vineri seara se ținea o oră de consacrare și mărturisire.

Deși eram ocupați cu activitățile bisericii tot timpul, nouă ne plăcea ceea ce făceam și socoteam că este privilegiul nostru să găzduim biserica până se va construi o clădire dedicată.

Un interes ciudat pentru literatura bisericii

La scurt timp după ce noi am ajuns la Trujillo, niște adolescenți au bătut la ușa noastră. Spre marea noastră mirare, ei au cerut să cumpere toate publicațiile adventiste pe care le aveam. Pe măsură ce timpul trecea, tot mai mulți oameni se arătau interesați să cumpere literatura bisericii noastre. Nu vă putem spune ce încântați eram să vedem nu doar adolescenți, ci și părinți, bunici și copii mici, doritori să cumpere literatură.

Când am terminat materialele, tatăl meu s-a dus la Lima, la Conferință, și a cerut se ne fie trimisă mai multă literatură cu autobuzul de noapte. Eram atât de emoționați când au ajuns cutiile și am mulțumit Domnului pentru succesul uimitor de a vinde publicațiile bisericii, de acasă.

Într-o dimineață a venit să ne viziteze o mătușică drăguță, căreia noi îi spuneam Tia Rosa. Ea era foarte deschisă, dar și foarte catolică. Părea cumva supărată și, după salutările obișnuite, ne-a întrebat pe un ton îngrijorat:

- Voi vindeți literatură adventistă?
- Da, au răspuns părinții mei la unison.
- Dar voi știți de ce vă cumpără oamenii aceștia revistele? a întrebat mătușa Rosa.

— Sunt interesați de credința adventiștilor!
— Nu, a spus mătușa. Nu știți ce se întâmplă?
— Am fost atât de ocupați, a zis tatăl meu, cu activitățile bisericii, că n-am avut timp să citim ziarele și să ascultăm radioul.

Neîncrezătoare, mătușa mea a spus:

— Nu știți că în orașul acesta are loc Congresul Euharistic, la care iau parte reprezentanți de la Vatican și alți prelați catolici? Este ultima săptămână a congresului, iar duminică, la ora 15, vor încheia congresul, oferind sume mari de bani celor care au adus cele mai multe publicații adventiste. Și asta nu e tot, pentru că la sfârșitul programului se va face un foc mare, în care vor fi arse toate materialele adventiste adunate.

Vom vinde mai departe

Părinții mei au rămas încremeniți și fără cuvinte. În cele din urmă, mama a zis încet:

— Ei bine, dacă ei cumpără literatura noastră ca s-o ardă, poate c-ar trebui să n-o mai vindem.

După câteva discuții, tatăl meu, cu hotărârea-i caracteristică, a spus:

— O să vindem mai departe revistele și cărțile noastre, pentru că știm că Domnul este cu noi.

Mătușa Rosa a plecat, vânturându-și mâinile în aer, exasperată.

Vânzările au crescut. În timpul ultimei săptămâni a congresului, gloate de oameni de toate vârstele veneau și băteau nebunește la noi la ușă. De dimineața devreme până seara târziu au tot venit până am vândut toate cărțile, toate revistele și toate broșurile pe care le aveam.

Chemarea intervenției divine

În Sabat dimineața, tatăl meu le-a spus tulburătoare veste membrilor bisericii.

— Publicațiile noastre urmează să fie arse. Biserica noastră va fi batjocorită, iar Dumnezeu va fi defăimat. Prieteni, așa ceva nu este drept. Avem o singură cale de a triumfa, iar aceasta este prin post și rugăciune. Eu nu cunosc altă cale.

Toți au răspuns cu un „amin” hotărât.

Imediat, adunarea s-a împărțit în grupe mici pentru rugăciune. În fiecare ceas și în fiecare clipă din zi și din noapte era cineva care trimitea cereri de eliberare către curțile cerești. Ușile casei noastre nu s-au închis deloc, iar membrii bisericii au venit neconțenit toată acea noapte de sâmbătă și duminică dimineața pentru a se ruga.

Când am privit și am văzut minunatul soare răsărind peste oraș, am știut că ceasul marelui eveniment se apropia cu repeziciune.

Focul

La ora 3 după-amiază, am deschis vechiul nostru aparat de radio, ca să ascultăm programul final al Congresului Euharistic. Mii de oameni erau adunați în fața catedralei pentru eveniment. Totul părea că decurge normal. Am auzit vocea puternică a episcopului orașului Trujillo, care le-a urat bun venit enoriașilor. A respirat adânc și a anunțat: „Urmează să ardem toate publicațiile ereticilor, deoarece, după cum știți, adventiștii de ziua...” Și s-a oprit exact aici. Nu înțelegeam ce s-a întâmplat. Am crezut că s-a întrerupt din cauza bătrânului nostru aparat, așa că l-am zdruncinat puțin, dar degeaba. După o pauză ciudată, am auzit că se transmitea niște muzică populară, dar nu se spunea nimic despre Congresul Euharistic. Eram încordați! Ce s-o fi întâmplat?

Câteva minute mai târziu, câțiva tineri, care priveau ceremonia, au venit alergând la noi acasă. Cu răsuflarea întretăiată, ei ne-au anunțat: „Episcopul n-a mai reușit să termine propoziția. S-a clătinat și a căzut pe podea. Ambulanța l-a dus la spital, dar la sosire a fost declarat mort.”

Prelații din catedrală s-au înspăimântat. Nicușorul n-a mai îndrăznit să aprindă chibritul și să dea foc publicațiilor adventiste. Norodul strâns la catedrală, încet și ezitant la început, s-a apropiat și a luat reviste. Apoi au venit alții mai cu încredere și au început să ia reviste, cărți, broșuri, pliante și, curând, n-a mai rămas nicio urmă din toată grămada strânsă pentru focul cel mare. Oamenii au fost curioși să afle ce sunt aceste materiale care trebuiau să fie arse.

Concluzie

Doar în cer vom vedea care a fost adevăratul impact al acelei zile minunate de izbăvire din fața catedralei din Trujillo, Peru. Eu însă sunt încântată să vă spun că în Trujillo sunt azi mai mult de 80 de biserici adventiste de ziua a șaptea. Cu ceva timp în urmă, acolo a avut loc un congres al tinerilor adventiști, la care au participat peste 5 000 de persoane aparținând bisericilor din zonă.

Flăcările nu trebuie să ne înspăimânte. Mereu Dumnezeu și-a împlinit făgăduințele. „Când vei trece prin foc”, ne promite El, „flăcările nu te vor aprinde” (Isaia 43:2).

Nu știm când și cum Își va arăta Domnul puterea, dar El intervine atunci când, în providența Sa, consideră că este cel mai bine. Și-a salvat poporul și cărțile din flăcări, dar El face mult mai mult, uluitor de mult. Căci El Însuși este un foc mistuitor (vezi Deuteronomul 4:24; Evrei 12:29). ■

Luz Alva Arauzo este profesoară universitară pensionară, iar ultima dată a predat la Southwestern Adventist University, SUA.

Mesagerul lui Dumnezeu – cum a început totul

O privire asupra vieții și moștenirii lui Ellen White până în 1860

Preluare din revista *Adventist World*, ianuarie 2015.

La sfârșitul anului 1845, Ellen Harmon, de 18 ani, i-a scris editorului unei foste publicații millerit-adventiste din Cincinnati, Ohio. În scrisoarea ei a prezentat câteva frânturi dintr-o viziune pe care Dumnezeu i-a dat-o în decembrie 1844, prima dintre sutele de viziuni și vise profetice pe care le-a primit în timpul vieții. Greu și-ar fi putut imagina ea atunci că această scrisoare va fi prima dintr-un număr de mii de articole, cărți și broșuri pe care le va scrie în următorii 70 de ani, până la moartea sa, în 1915.

Dumnezeu i-a promis că, dacă va accepta chemarea de a fi mesagerul Lui, El va fi cu ea când va vorbi și-i va întări mâinile când va scrie.

După căsătoria cu James White, în 1846, această tânără a devenit cunoscută sub numele de Ellen G. White.

De-a lungul anului 2015 – care marchează centenarul morții ei –, în Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea se va rememora impactul vieții ei remarcabile și moștenirea ei spirituală.

Copilăria

Ellen și sora ei geamănă, Elizabeth (cunoscută în copilărie ca „Ella” sau „Lizzie”), erau cele mai mici dintre cei opt copii ai familiei Robert și Eunice Harmon. Familia locuia în Gorham, Maine, unde au fost născute fetele, în data de 26 noiembrie 1827, dar apoi s-a mutat în Portland, Maine. Într-o zi, când fetele aveau nouă ani și treceau printr-un mic parc în drumul lor spre casă, o colegă de clasă supărată a aruncat cu o piatră în ele. Piatra a lovit-o pe Ellen în față. Acel incident a afectat-o pentru tot restul vieții ei.

Inițial, nimeni nu se aștepta ca Ellen să trăiască. Atunci când s-a refăcut suficient încât să

se întoarcă la școală, mâna îi tremura atât de tare că nu putea ține stiloul. Iar când a încercat să citească, literele parcă fugeau de pe pagină. Astfel s-a încheiat educația ei formală; de atunci, s-a autoeducat. Părinții lui Ellen erau metodiști, iar la vârsta de 14 ani și ea s-a alăturat bisericii.

William Miller, un fermier devenit predicator baptist, a predicat în Portland concluziile lui că Isus Se va întoarce pe pământ la sfârșitul celor 2 300 de zile profetice din Daniel 8:14, adică în anul 1844. Ellen a fost foarte bucuroasă de acest gând! Ca rezultat al noilor convingeri, cei din familia Harmon și-au pierdut calitatea de membri ai Bisericii Metodiste.

Dincolo de dezamăgire

Când Isus nu a venit, așa cum era așteptat, în 1844, Ellen împreună cu alți așteptători au fost teribil de dezamăgiți. Atunci Dumnezeu i-a dat prima viziune, în care îi arăta pe copiii lui Dumnezeu mergând pe o cale îngustă spre Sfânta Cetate. Isus era înaintea lor pe cărare și, dacă ei își păstrau ochii fixați asupra Lui, erau asigurați că vor ajunge la destinația cerească. Viziunea le-a adus speranță; persoana lui Isus și lucrarea Lui urma să devină centrul activității lui Ellen White.

După primele viziuni, Dumnezeu a instruit-o pe Ellen să le împărtășească altora ce primise, atât oral, cât și în scris. Cu firea ei timidă și cu mâinile care încă tremurau atunci când încerca să scrie, cererea Lui i se părea imposibilă. Dar Dumnezeu i-a promis că, dacă va accepta chemarea de a fi mesagerul Lui, El va fi cu ea când va vorbi și-i va întări mâinile când va scrie. Cu greu, ea a acceptat invitația. În schimb, Dumnezeu a fost credincios promisiunii făcute.

Ellen s-a căsătorit cu James White, un fost lucrător millerit. Familia a avut patru băieți: Henry Nichols, James Edson, William Clarence și John Herbert, născuți între 1847 și 1860. Din păcate, Henry a murit la vârsta de 16 ani, iar Herbert a murit la vârsta de trei luni, în 1860. Imediat du-

pă căsătorie, familia a acceptat Sabatul ca zi de odihnă, în urma argumentelor prezentate de Joseph Bates, un căpitan în rezervă care fusese predicator millerit.

Începutul lucrării

În anul 1848, Dumnezeu i-a transmis lui Ellen, în viziune, că este nevoie ca soțul ei să înceapă tipărirea unui ziar. Deși era ne semnificativ la început, i s-a spus că va deveni ca lumina soarelui care cuprinde toată lumea. În același an, Dumnezeu i-a mai spus că adventiștii vor fi mai sănătoși dacă nu vor mai consuma tutun, ceai și cafea. Astfel că sănătatea va deveni un subiect important în lucrarea ei.

Între anii 1848 și 1849, Ellen și soțul ei l-au însoțit pe Joseph Bates și pe alții și i-au ajutat să prezinte doctrinele fundamentale ale Bibliei. Chiar dacă toate doctrinele biblice au rezultat din studiul Bibliei, Dumnezeu a ales uneori să-i călăuzească în descoperirea adevărului prin viziunile pe care i le-a dat lui Ellen White. Dar nici o doctrină adventistă de bază nu a fost stabilită doar pe baza viziunilor ei.

Primul număr din *The Present Truth* (Adevărul prezent), ziarul pe care l-a fondat James White, a fost publicat în 1849. Doi ani mai târziu, a apărut prima carte a lui Ellen White, acum parte a *Early Writings* [Scrieri timpurii]*. Cartea semnată de autoarea de 23 de ani se încheia cu un apel către cititori, ca aceștia să-și citească Bibliile.

James și Ellen White au călătorit foarte mult. Vremurile erau dificile. Cu doar câțiva păzitori ai Sabatului, fără o structură organizată a bisericii și chiar cu unii critici ai viziunilor lui Ellen, părea foarte puțin probabil că firava mișcare adventistă va supraviețui. James White a continuat să publice ziare, apoi cărți. El și alții, inclusiv Ellen, țineau predici și aveau discuții. În ciuda condițiilor provocatoare, în timpul acestor ani, Ellen și James au călătorit în 13 state din SUA, dar și Canada (Quebec).¹ În plus, 26 de articole și scrisori au apărut sub semnătura lui Ellen White² și, fie în întregime, fie parțial, alte 14 broșuri sau cărți.

În afară de călătorii pentru diferite întruniri, James și Ellen s-au mutat în diverse locuri din Maine și Connecticut, cu perioade mai lungi petrecute în Saratoga Springs și Rochester, New York. În 1855, s-au mutat la Battle Creek, Michigan, unde, pentru prima dată, dețineau propria casă.

* În limba română, a apărut sub titlul *Experiențe și viziuni*.

Viziunile

La întâlnirea generală de la Battle Creek, din 1855, pionierii reuniți ai tinerei mișcări advente au recunoscut că viziunile lui Ellen White erau de la Dumnezeu și, ca urmare, trebuia să le asculte. În 1858, în timp ce ea și James călătoreau în Ohio, lui Ellen i s-a arătat ceea ce urma să fie cunoscut ca *Marea luptă* – conflictul cosmic între Hristos și Satana. Viziunea a fost tipărită mai târziu, în același an, în primul volum al cărții *Spiritual Gifts* (Daruri spirituale).

Chiar dacă credincioșii au construit la Battle Creek, în 1855, o clădire unde să funcționeze editura, aceasta nu a putut fi înregistrată oficial pentru că nu exista o organizație care s-o dețină și nici un nume pentru aceasta. La sfârșitul anului 1860, au fost votați primii pași pentru încadrarea legală a editurii și a fost ales numele „adventist de ziua a șaptea”.

Într-o viziune, Dumnezeu a instruit o fată de 17 ani să spună ceea ce i se arăta. Interesant este că în ultima viziune primită în 1860, Dumnezeu îi spune din nou că, împreună cu soțul ei, trebuie să spună altora ceea ce știu.³ Pe tot parcursul lungii ei vieți, mesagerul lui Dumnezeu a continuat să transmită îndrumările pe care Dumnezeu le-a dat pentru biserica Sa. ■

¹ Connecticut, Illinois, Indiana, Iowa, Maine, Massachusetts, Michigan, New Hampshire, New York, Ohio, Pennsylvania, Vermont, Wisconsin și Canada de Est (Quebec).

² Două scrisori tipărite în *Day-Star*; șase articole sau scrisori publicate în *The Present Truth*; trei în revista *Second Advent Review and Sabbath Herald* — 1851; cincisprezece, în *Second Advent Review and Sabbath Herald*.

³ Ellen G. White, *Spiritual Gifts* (Battle Creek, Mich.: James White, Steam Press, 1860), vol. 2, p. 299; Ellen G. White, *Testimonies for the Church* (Mountain View, Calif.: Pacific Press Pub. Assn., 1948), vol. 1, pp. 247, 248; Arthur L. White, *Ellen G. White: The Early Years* (Hagerstown, Md.: Review and Herald Pub. Assn., 1985), vol. 1, pp. 433, 434.

James R. Nix este directorul Fundației Ellen G. White, cu sediul în Silver Spring, Maryland, Statele Unite.

Educație în ritm cu „gândul veșniciei”

Numeroasele răspunsuri care s-ar putea da la întrebarea: „Ce înseamnă a educa?” transmit un mesaj atât despre importanța și complexitatea procesului educațional, cât mai ales despre motivația pentru care cineva alege o instituție de învățământ. S-a spus că a educa înseamnă... a iubi (este și titlul unei cărți scrise de prof. dr. Viorel Prelici), a progresa, a oferi o perspectivă, a încuraja, a îndruma, a adapta, a integra, a stimula și exemplele ar putea continua.¹

Dar a educa, spunea cineva, poate însemna să dai un ritm vieții. Nu este vorba de modelarea sau formarea unei persoane după un comportament impus prin reacții controlate și chiar anticipate care să anuleze personalitatea individuală. Fie că recunoaștem sau nu, mai curând sau mai târziu, viața fiecărei persoane va avea un ritm (monotonia vieții), chiar dacă vor fi și situații care uneori bulversează parcursul de dorit al existenței.

Deși nu poate fi contestată individualitatea personală, iluzia că fiecare are ritmul lui de viață (e viața mea..., fac ce vreau cu ea) este înlocuită adesea cu multe regrete în ultimele clipe ale existenței. Evitarea acestui moment de introspecție dureroasă, marcat de cea mai cruntă realitate a neputinței umane, poate fi încă un argument că scopul educației creștine trece dincolo de realitatea imediată și are menirea de a ne pregăti pentru o existență după care tânjim ori de câte ori (re)descoperim „gândul veșniciei” (Eclesiastul 3:11).

Emanuel Sălăgean este șef Birou promovare la Institutul Teologic Adventist.

Ritmul veșniciei începe de pe pământ

Una dintre primele responsabilități ale părinților este să-i ajute pe copii să înțeleagă că „toate își au vremea lor” (Eclesiastul 3:1), într-o lume în care „nu este nimic nou sub soare” (Eclesiastul 1:9). Dar mai mult decât asumarea acestei responsabilități, atât părinții care-l așteaptă pe Domnul Isus Hristos să revină, cât și instituțiile adventiste de învățământ nu vor uita că educarea copiilor și a tinerilor are în vedere pregătirea

„pentru o altă lume, că principiile cerului trebuie învățate și practicate, că superioritatea vieții viitoare față de cea prezentă trebuie imprimată în mintea oricărui elev.”²

Intenția de a da ritm vieții prin educație creștină are în vedere preocuparea de a prezenta cât mai fidel și clar principiile eterne care pot da valoare momentelor comune sau unice din existența unei persoane. Mai mult decât pregătirea temeinică pentru anii vieții, educația creștină are ca prioritate crearea unui cadru în care copilul/tânărul să intre într-o cadență cu adevăratele valori și experiențe de viață pe care le-au trăit de-a lungul timpului cei care au ales să rămână credincioși lui Dumnezeu. Chiar dacă acest ritm al vieții poartă existența prin necaz și bucurie, efort și răsplată, ignoranță și cunoștință, lipsă și bogăție, boală și sănătate, deznădejde și credință, păcat și iertare, scopul final al celui care descoperă această frecvență este să-L vadă „pe Cel care este nevăzut” (Evrei 11:27) și să aibă speranța că într-o zi Îl va vedea „așa cum este” (1 Ioan 3:2). Oamenii credinței și-au trăit viața cu multă responsabilitate în lumea noastră, dar, în ciuda aparențelor atât de comune, ritmul lor de viață a fost conectat la principiile și valorile care vin din altă lume.

Educația creștină promovată de Institutul Teologic Adventist și de alte instituții de învățământ adventiste are ca fundament biblic metode lăsate de Dumnezeu și prezentate în Sfânta Scriptură (Deuteronomul 6:6-9). Când lucrarea de educație era bine făcută, succesul era garantat (Proverbele 22:6). Drumul învățat, ritmul bun dat la început și păstrat de-a lungul vieții nu este uitat. Biblia ne arată că o viață cu ritm după „gândul veșniciei” oferă tăria de a continua „alergarea credinței” (Filipeni 3:14) în momentele dificile și speranța răsplătirii eterne (Matei 25:23). ■

¹ O simplă căutare pe motorul Google la expresia „a educa înseamnă” vă poate răsplăti în mai puțin de o secundă cu un număr de 220 000 de rezultate.

² Ellen G. White, *Sfaturi pentru părinți, educatori și elevi*, pp. 56, 57, ediția electronică.

Această fotografie este una dintre cele mai vechi poze în care apar adventiștii de ziua a șaptea. A fost făcută în 1868, la doar 5 ani după organizarea oficială a bisericii, în incinta Institutului pentru Reforma Sănătății, din Battle Creek (devenit mai târziu Battle Creek Sanitarium). Foarte important este că în poză apare și un adventist negru, pușini în acea vreme. În imaginea mărită, îi puteți vedea pe Ellen și James White și pe John Harvey Kellogg, foarte tânăr pe atunci. (Preluare de pe Adventist Archive)

Dumnezeu lucrează prin oameni

Cei șapte membri noi, botezați din sat

Cei șapte membri noi, botezați din comunitate

Jabenița – pe urmele desăvârșirii

Dacă veți călători pe Valea Gurghiului, veți zări, ascunsă printre dealuri, pitoreasca așezare Jabenița. În anul 1929, o grupă de șapte persoane de aici au descoperit mărețele adevăruri ale Bibliei și au înființat o biserică adventistă. Treptat, numărul așteptătorilor revenirii Domnului a crescut, formând o comunitate frumoasă.

Însă timpul, în trecerea sa, a făcut ca toți cei de la început să împlinescă cele scrise în Evrei 11:13: „În credință au murit toți aceștia fără să fi căpătat lucrurile făgăduite, ci doar le-au văzut și le-au urat de bine de departe, mărturisind că sunt străini și călători pe pământ.”

La începutul anului 2011, fratele Nicolae Zuga, prezbiterul de atunci, venea în fața comunității cu o propunere, așa, ca la început de an. „Să ne rugăm”, spunea fratele, „ca Domnul să adauge în fiecare an trei noi membri.”

Trebuie menționat că în comunitate funcționau atunci, tot din inițiativa dumnealui, două grupe de rugăciune. Frații și surorile au preluat cu bucurie această țintă, s-au rugat Domnului, iar Domnul i-a ascultat. De atunci până astăzi, în comunitatea Jabenița s-au botezat 14 persoane. Șapte dintre aceștia provin din familia bisericii, iar ceilalți șapte provin dintre locuitorii comunei.

În simbolistica biblică, cifra 7 reprezintă desăvârșirea și este amprenta lui Dumnezeu pe tot ceea ce a fost făcut de El. Noi suntem adventiști de ziua a șaptea și credem că, în curând, la venirea Domnului, vom atinge desăvârșirea. ■

Nicolae Zuga

Pastor valdenz la Iași

De Sînziana Constantin

Zilele Iașiului, în care mii de oameni au venit din toate părțile țării pentru a căuta vindecare sufletească și trupească din partea Sfintei Parascheva, au reprezentat o ocazie de aur pentru a veni în întâmpinarea oamenilor cu soluții reale la problemele lor.

Pastori și colportori au activat la două standuri din zona cea mai aglomerată a Iașiului în perioada 9–15 octombrie 2014. Unii oameni erau grăbiți, împinși parcă de la spate să ajungă la destinația care, sperau ei, să le facă viața mai frumoasă.

Alții însă zăboveau la standurile noastre, apreciind fără zgârcenie oferta variată de cărți cu adevărat valoroase. O doamnă spunea: „Am venit să mă uit la cărți. Știam că veți fi aici. Am luat și anul trecut. Nu mai folosesc medicamente. Apreciez că promovați un stil de viață sănătos.”

O altă doamnă se oprește și nu caută neapărat cărți de sănătate. Ia cartea *Minte, caracter, personalitate*, dar i se prezintă și cartea *Viața lui Iisus*. Doamna ascultă cu interes prezentarea, află că această carte face parte dintr-un set de cinci volume. Dacă alege *Viața lui Iisus*, i se oferă și *Tragedia veacurilor*. Este încântată de propunere, dar oscilează. Pleacă, dar peste cinci minute revine spunând: „M-a muștrăat conștiința. Cum ai plecat tu de la stand fără Iisus? Bani se duc cu ușurință pe alte lucruri.” Își ia rămas-bun de la noi, strângând încântată la piept cărțile *Viața lui Iisus* și *Tragedia veacurilor*.

A doua zi, un tânăr se oprește să-și măsoare tensiunea. Într-un timp se uită pe cartea *Minte, caracter, personalitate*. Tensiunea e bună. I se prezintă și o carte de comunicare, dar nu e atras de ea. „Înainte de a pleca, merită să știi despre cartea *Viața lui Iisus*. Aceasta îți poate influența mult viața în bine”, îi recomandă colporteurul. Tânărul o răsfoiește cu interes, dar nu. „Rămâne doar *Minte, caracter, personalitate*. E o carte bună *Viața lui Iisus*, dar am s-o iau cu altă ocazie.” Colporteurul, amintindu-și de replica doamnei care regretase că nu a luat de la bun început cartea *Viața lui Iisus*, îi zise: „Bine, dar să nu-ți pară rău că ai plecat fără Iisus de la standul nostru. Bani se duc atât de ușor pe lucruri care nu satură.” Tânărul stă puțin pe gânduri, apoi zice: „Dați-mi și *Viața lui Iisus*.”

Pastorul, care urmărea discuția, s-a bucurat alături de colporteur văzând cum cărți prețioase ajung la cineva care e conștient de valoarea lor.

Echipa formată din pastorul Ionel Gavriliță și Mia Cabe pornește pe teren. Ajunge la o grădiniță. Doamna directoare este informată că este vorba de un program de sănătate, în cadrul căruia se fac niște teste gratuite și sunt prezentate materiale de sănătate. Își dă acordul și îi îndrumă pe cei doi spre cabinetul medical, unde urmează să vină pe rând angajații. Mia își aranjează frumos cărțile pe masă, punând în centru *Viața lui Iisus* și *Tragedia veacurilor*.

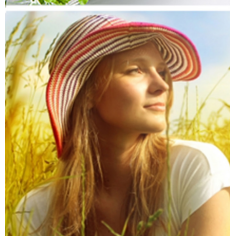
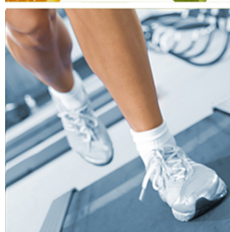
După primele trei-patru persoane, doamna directoare vine val-vârtej, strigând la cei doi: „Ați zis că aveți cărți doar de sănătate. Ce caută aici cărți religioase?” Colportoarea, intimidată de atitudinea vehementă a directoarei, bate în retragere, dar pastorul răspunde ferm: „Doamnă, am spus că suntem cu un program de sănătate, dar nu că avem doar cărți de sănătate.” „Să dispară cărțile astea de aici!” striga directoarea neînduplecată. „Ce cărți vă deranjează, doamnă?” întrebă pastorul. „*Viața lui Iisus*, ce caută aici?” „Doamnă, dar cartea este un mijloc de informare. Orice om are dreptul să citească ce vrea, să se informeze. La urma urmei, dacă era pe masă și o carte despre Buda sau despre Mahomed era vreo problemă? Nimeni nu e obligat să ia, să citească sau să creadă ceva. Avem libertate deplină. Cu ce deranjează cărțile? Cartea în sine nu deranjează cu nimic. Ea este un mijloc de cultură. În zilele acestea, când la radio și televiziune se tot vorbește despre Sfânta Parascheva, cu ce deranjează că avem și o carte despre Iisus?” Doamna s-a potolit pe loc, ca furtuna la auzirea glasului: „Taci, fii liniștită!”, după care și-a făcut testele și chiar a cumpărat cărți de sănătate.

A fost o ocazie frumoasă, în care virtuțile pasive ale colporteurului – amabilitatea, răbdarea, blândețea, bunătatea – s-au îmbinat armonios cu virtuțile active ale pastorului – curajul, fermitatea, energia și perseverența. ■

Stilul de viață adventist (1)

Nimic nu este mai greu decât încercarea de a prezenta ceva despre care se crede că se știe totul.

Felul în care trăim, stilul de viață, are importanță pentru Dumnezeu, care ne-a creat și S-a legat de noi cu iubire. Are importanță pentru mediul înconjurător, pentru creația în mijlocul căreia trăim, deoarece stăpânirea asupra pământului este încă în mâinile noastre. Are importanță pentru societate, deoarece viața noastră este într-o strânsă legătură cu oamenii din jur, și are importanță pentru fiecare individ, deoarece orice decizie, acțiune și cuvânt constituie o sămânță care aduce roade în caracter și are consecințe veșnice. Stilul de viață și etica creștină ne ajută la restaurarea chipului lui Dumnezeu. A fi creștin este o vocație personală profundă, o misiune unică, deoarece în creația lui Dumnezeu, ființele umane aparțin unei categorii speciale.

Dacă suntem numai produsul naturii, atunci comportamentul uman este lipsit de una din caracteristicile de bază, și anume responsabilitatea. Dacă ființa umană este definită ca nefiind altceva decât o acumulare complicată de molecule complexe, dacă respingem originea noastră divină în voința lui Dumnezeu, atunci viața a pierdut orice sens al apartenenței și al responsabilității față de Creator.

Originea stilului de viață creștin

Prin crearea omului, Dumnezeu i-a acordat unicul privilegiu de a fi părtaș – în mod limitat – la unele atribute divine. Modul de viață, stilul de viață creștin, nu poate avea altă sursă decât Sfintele Scripturi. Moralitatea și etica creștină care determină stilul de viață creștin trebuie să fie bazate pe Cuvântul lui Dumnezeu. Nicio altă autoritate nu poate răspunde de stilul de viață creștin. Experiența și Scriptura ne învață că nu ne putem baza pe ceea ce este în dezacord cu Cuvântul lui Dumnezeu.

De multe ori se crede că totul se rezumă la fumat, alcool și vegetarianism, uitând că aspectul

cel mai important al stilului de viață adventist este puternica dimensiune spirituală, relația cu Dumnezeu. Desigur, este foarte important ce facem cu corpul nostru și ce introducem în el și de multe ori tindem să uităm că stilul de viață adventist nu urmărește, în primul rând, să devenim doar centenari și să rămânem pe acest pământ. Stilul de viață adventist trebuie să fie o modalitate care să ne ajute să ajungem pe Noul Pământ, unde nu va mai trebui să ne ferim de ciocolata sau înghețata care, uneori, ne ispitesc.

Cât timp ne găsim pe această planetă, Creatorul și Mântuitorul omenirii cheamă pe oricine să caute standardele cele mai înalte de sănătate. Conform Sfintelor Scripturi, sănătatea este un dar și o binecuvântare, care necesită o îngrijire deosebită. Pentru a ne păstra sănătatea, Dumnezeu așteaptă să ne abținem de la a face, a mânca, a bea, a gândi ceea ce este nociv. Iar standardele creștine ale sănătății se bazează pe principiul conservării vieții, care este darul lui Dumnezeu, și pe principiul de a fi liberi de orice dependență. Libertatea creștină nu trebuie folosită pentru a deveni neînfrânat, sau pentru a deveni sclavul unui apetit degradat. A fi robul alimentelor, băuturilor, tutunului, muzicii și a tot ce mai poate exista nu-și găsește locul în stilul de viață adventist. Creștinul caută să încorporeze în stilul de viață alimentația sănătoasă, activitatea fizică și cerebrală, odihna, aerul curat și razele soarelui.

De obicei, sănătatea este descrisă, în mare parte, prin termeni fizici legați de corp, deși se poate referi și la sănătatea mintală. Dar chiar și sănătatea mintală și bolile psihice se prezintă ca fiind un răspuns la funcțiile biochimice din organism. Dar această limitare doar la componenta fizică nu corespunde înțelegerii biblice despre sănătate. În zilele noastre, chiar dacă se recunoaște că mediul emotiv și social afectează sănătatea, preocuparea principală este de natură fizică, și soluțiile oferite sunt de natură fizică și

farmaceutică. Noi credem că, pentru o apreciere corectă a sănătății, trebuie să avem în vedere fiecare aspect al vieții, considerând că ea rezultă din funcționarea armonioasă a tuturor componentelor – fizic, emoțional, spiritual și social. De multe ori, Sfânta Scriptură consideră sănătatea ca fiind conformarea la normele divine.

Stilul de viață și longevitatea

Toți ne dorim să trăim cât mai mult. Spaniolul Juan Ponce de Leon căuta fântâna tinereții, convins fiind că acolo va găsi secretul tinereții fără bătrânețe. Din vremuri străvechi, oamenii se întreabă ce să facă pentru a trăi mai mult. Știința din zilele noastre ne spune că ne putem prelungi durata vieții. Dar, care este drumul spre această țintă?

Drumul spre o viață mai lungă începe cu gene bune și se continuă cu obiceiuri bune și cu o credință religioasă activă. Experții ne spun că, adoptând stilul de viață cel mai bun, avem toate șansele să trăim cu 10 până la 20 de ani mai mult. Care este atunci formula de succes?

Este bine cunoscut studiul efectuat asupra a peste cincizeci de persoane centenare, publicat de revista *National Geographic* în ediția din luna noiembrie 2005. Cercetarea a fost efectuată în trei regiuni geografice diferite: insulele Okinawa, Japonia, cu o plăcută climă tropicală, în cătunele izolate de pe văile din Sardinia centrală și populația adventistă din marile orașe californiene, cu viața trepidantă, zgomotul, stresul și mediul poluat inevitabil. Dacă în primele două regiuni investigate, longevitatea a fost atribuită modului de trai, în California s-a găsit încă un element: credința religioasă.

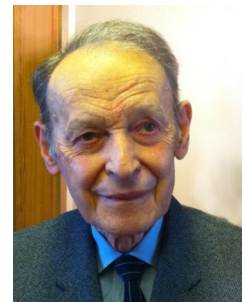
De multe ori credem că totul se rezumă la fumat, alcool și vegetarianism, uitând că aspectul cel mai important al stilului de viață adventist este puternica dimensiune spirituală, relația cu Dumnezeu.

Studiul efectuat printre centenari a evidențiat un fapt care poate fi trecut cu vederea foarte ușor: atât în Okinawa, cât și în Sardinia, copiii și nepoții centenarilor nu mai respectă stilul de viață tradițional. Adoptând alimentația de tip apusean, aceștia nu vor mai atinge vârsta părinților și bunicilor lor. În momentul de față, obezitatea la adolescenții și adulții tineri din Okinawa este cea mai mare din toată Japonia. În schimb, adventiștii de ziua a șaptea, care trăiesc în același mediu ca și concetățenii lor și sunt expuși la aceleași „ispite”, prin stilul lor de viață diferit, întrețesut cu credința religioasă, au toate șansele să rămână populația cu longevitatea cea mai mare.

Renunțarea la fumat, alcool și băuturile cu cofeină, consumul de pâine și paste făinoase din făină integrală, fructele și vegetalele, consumul de nuci și 4-5 pahare de apă zilnic, activitatea fizică regulată și mai puține ore petrecute în fața televizorului și a calculatorului au făcut ca adventiștii din California să aibă o longevitate cu aproximativ zece ani mai mare decât restul populației. Experții spun că un regim alimentar total vegetarian duce la un câștig de încă 10 ani.

În prezent, se desfășoară cel mai mare studiu asupra stării de sănătate a adventiștilor din California – cuprinde aproximativ 75 000 de persoane – și se va încheia în curând. Rezultatele sunt așteptate cu mare nerăbdare de forurile medicale din întreaga lume. De fapt, începând cu anii 1960, au fost efectuate mai multe studii în legătură cu mortalitatea și frecvența bolilor celor mai frecvente la cei care respectă stilul de viață adventist și la restul populației. Datele obținute în California, Olanda, Japonia, Danemarca și Norvegia au arătat că greutatea nou-născuților este cu 100 g mai mare și că valorile colesteroliei și rata mortalității sunt mai reduse. Adică durata de viață era mai mare la cei care respectă stilul de viață adventist. Toate aceste efecte pozitive sunt mai evidente la cei care au intrat în biserică la o vârstă mai tânără. ■

Va continua!

Emil Rădulescu este medic pensionar, specializat în medicină internă. Este cunoscut pentru cele 1 400 de emisuni radiofonice de sănătate și pentru cele unsprezece volume despre sănătate și stil de viață. Acum locuiește în Germania, împreună cu soția sa, Lucia, care l-a sprijinit toată viața.

Rubrica „Texte și semnificații”, realizată de Gabriel Ișvan, poate fi ascultată la Radio Vocea Speranței vineri și duminică (în programul de seară) și sâmbăta și duminica (la matinal).

„Femeia să tacă în adunare!”

În 1 Timotei 2:11,12 citim: „Femeia să învețe în tăcere, cu toată supunerea. Femeii nu-i dau voie să învețe pe alții, nici să se ridice mai presus de bărbat, ci să stea în tăcere.”

Termenul „a tăcea” (gr. *hesuchia*) este folosit pentru a transmite trei idei: (1) a nu vorbi (Luca 14:4); (2) a păstra un cadru liniștit în care se poate discuta (Faptele 11:18); (3) a fi inactiv, așa cum citim în Luca 23:56 despre femeile care au pregătit mirurile pentru îmbălsămarea lui Isus.

Când este asociat cu discuțiile, termenul poate indica spre o formă de vorbire care tulbură interacțiunea socială, cu alte cuvinte, indică „un anumit fel de tăcere” și nu doar absența vorbirii, ca în Faptele 11:18, unde creștinii din Ierusalim, după ce l-au ascultat pe Petru, „s-au potolit (în gr. au tăcut), au slăvit pe Dumnezeu și au zis” (Faptele 11:18). De aici reiese că tăcerea lor a continuat cu „lauda adusă lui Dumnezeu”, căci aici vedem absența controverselor și o atmosferă liniștită, calmă, în care comunicarea reală este posibilă.

Ce spune Biblia?

Încă de la începutul capitolului 2, îndemnul lui Pavel către credincioși, bărbați și femei, este să-și trăiască viața în pace și liniște, să se roage Domnului pentru autorități și pentru semeni (1 Timotei 2:2). Apoi, în versetul 8, el îi îndeamnă pe bărbați să se roage „fără mânie și fără îndoieli”, sau fără dispute, adică cei sfătuiți să se roage pentru pace trebuie să fie pașnici.

Apoi Pavel continuă cu versetele 9-12, vorbind de comportarea publică a femeilor în cadrul închinării: să fie îmbrăcate în chip cuviincios, nu cu împletituri de păr, bijuterii și haine scumpe și să nu fie învățător public – ceea ce era de așteptat pentru toți discipolii secolului I, căci doar după ce studentul devenea rabin avea voie să-i învețe pe ceilalți. Însă Pavel nu anulează participarea activă a femeilor în închinarea publică, de vreme ce le îndeamnă să se roage (v. 9), iar în 1 Corin-

teni 11:5, vorbește de femeile care prorocesc în public. Exemplul Priscilei, din Faptele 18:26, ne vorbește laudativ despre capacitatea de învățător religios a unei femei, într-un cadru privat. Aici, în 1 Timotei 2, accentul lui Pavel este pe moralitate și exprimarea ei în armonie cu practicile religioase ale bărbaților și femeilor. Îmbrăcămintea bogată, împoțonarea, împletiturile complicate de păr și purtarea bijuteriilor nu erau asociate cu integritatea morală și adevărata pietate; de asemenea, deoarece femeilor nu li se permitea să fie profesoare sau să fie martore într-un proces, era scandalos ca în biserică să fie învățătoare. Pavel căuta câștigul misionar și nu dorea să scandalizeze societatea în mijlocul căreia lucra prin lucruri neesențiale pentru Evanghelie.

Este posibil ca aici, când Pavel le spune femeilor să tacă, să aibă în vedere și o situație specifică din Efes, în care unele femei au căzut în capcana învățătorilor falși: „Sunt printre ei unii care se vâra prin case și momesc pe femeile ușurate, îngreuiate de păcate și frământate de felurite poftă” (2 Timotei 3:6). Astfel, expresia „să stea în tăcere” nu înseamnă că femeia nu trebuie să scoată niciun sunet, ci că vorbirea controversată nu este acceptabilă, deoarece creează tulburare. Această explicație este în armonie cu folosirea substantivului și a verbului „a tăcea” în Noul Testament și cu contextul general biblic despre rolul femeii în biserică.

Concluzie

Deși cuvintele apostolului de aici sunt introduse prin expresiile „vreau”, „nu-i dau voie”, cu siguranță exprimă voia lui Dumnezeu. Bărbații nu trebuie să fie aspri sau dictatoriali cu femeile, iar ele nu trebuie să-și uite chemarea la modestie și bună-cuviință. Idealul de împlinit pentru toți închinătorii rămâne acesta: „Căutați să păstrați unirea Duhului, prin legătura păcii” (Efeseni 4:3). ■

Gabriel Ișvan, directorul Departamentului Libertate Religioasă și Comunicare, Conferința Muntenia.

Comunitatea Niculești

istoria Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din Niculești începe în perioada interbelică cu Nicolae Croitoru care, împreună cu alte trei persoane, a primit credința adventistă. Pentru început, ei frecventează comunitățile cele mai apropiate din localitățile Tătărăi și Crivățu. În perioada anilor '70, în urma citirii cărții *Explicația Apocalipsului*, o soră pentecostală s-a hotărât să păzească Sabatul, ceea ce a stârnit vii controverse în sânul bisericii pentecostale locale. Experiența ei și implicarea activă a fratelui Mureșan Vasile, care pe o perioadă de trei ani a susținut studii biblice cu cei interesați, a condus la botezul a nouă persoane în anul 1973. Pentru că numărul membrilor grupei a crescut la 28, în anul 1977 a fost primită autorizația de funcționare ca biserică, fapt care a coincis cu inaugurarea primului locaș de închinare la Niculești.

De-a lungul anilor, biserica a crescut încet, dar sigur, ajungând ca în anul 1997 să numere 130 de membri. Această creștere importantă a făcut să apară nevoia unei extinderi, așa că în 1999 se achiziționează un teren și se începe construcția unui nou locaș de închinare, care a fost inaugurat la data de 5 mai 2007.

Astăzi, Biserica Adventistă din Niculești numără 170 de membri și 100 de copii și tineri. Tonusul ei este unul dinamic, desfășurând proiecte de misiune, de sănătate, educative și muzicale.

Pastorii care au slujit biserica de la inaugurare până în prezent sunt: Gabriel Vasilescu, Gheorghe Strâmbu, Faluvegi Dezideriu, Ion Drăgan, Napoleon Stoica, Tudor Uță, Manuel Nițu, Teofil Gățan, Daniel Popa, Marian Mihai.

Privind în urmă, putem spune împreună cu profetul Samuel: „Până aici Domnul ne-a ajutat.”

Marian Mihai, pastor în Conferința Muntenia.

Angola

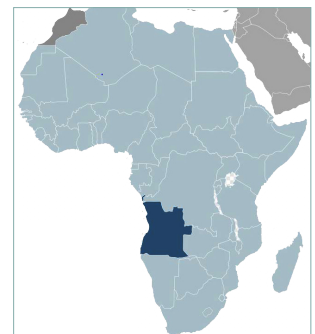
Republica Angola este o fostă colonie portugheză din Africa, aflată la sud de ecuator, pe coasta africană a Oceanului Atlantic, între Namibia și Congo, având un teritoriu cam de cinci ori mai mare decât România și o populație ce se apropie de 20 de milioane de locuitori. După câștigarea independenței, în 1975, a urmat un lung și devastator război civil, în urma căruia au murit peste 1,5 milioane de locuitori și alte 4 milioane au ajuns în taberele de refugiați. Din anul 2002, odată cu încheierea războiului, a început reconstrucția țării, Angola fiind cel mai mare exportator de petrol din Africa Subsahariană și un important producător de diamante. Din cauza sărăciei și a condițiilor dificile de viață, speranța de viață la naștere este de doar 50 de ani, astfel încât 60% din populație are sub 24 de ani. Majoritatea locuitorilor sunt creștini, jumătate dintre ei fiind romano-catolici, iar un sfert dintre ei, protestanți. Deși creștinismul a fost introdus de portughezi încă din secolul al XV-lea, numeroase elemente păgâne ale religiilor africane se pot regăsi astăzi în creștinismul popular.

Primul misionar adventist care a ajuns pe acest teritoriu a fost W. H. Anderson, în 1922, căutând teren pentru a deschide o misiune. Din

cauza situațiilor dificile descoperite aici, a reușit să deschidă un centru misionar la Lepi abia în 1924. Totuși, în 1925, în ciuda sărăciei extreme a locuitorilor, se va deschide prima școală adventistă, iar în 1928, medicul A. N. Tonge va organiza Spitalul Adventist de la Bongo. Lucrarea adventistă se va dezvolta în multe locuri după același scenariu – școală, dispensar, misiune –, iar din 1953, activitatea va fi susținută și de transmisiile regulate de radio, pentru ca din 1958 să existe și o editură.

Astăzi, în Angola sunt peste 350 000 de membri adventiști, care se închină în fiecare Sabat în 1 100 de biserici și peste 1 700 de grupe, iar anual, peste 40 000 de noi membri se adaugă bisericii prin botez. În anul 2013, Diviziunea Africa-Oceanul Indian a solicitat cinci containere cu literatură în limba portugheză, reprezentând 6,4 milioane de exemplare de cărți și studii biblice, pentru a fi distribuite în cadrul campaniei misionare din Luanda, capitala Angolei. Datorită succesului impresionant al acestei inițiative, Diviziunea a mai solicitat încă un container pentru cele 50 000 de persoane care au solicitat studii biblice, în urma campaniei misionare.

Adrian Neagu, pastor în Conferința Oltenia.

Teologia „bibilică”

Preluare din *Curierul Adventist*, aprilie 1998

Chiar așa: „bibilică”. Tocmai citeam nu știu care publicație, când am zărit acel „i” infiltrat în inima venerabilului adjectiv, în mod repetat: o tastare neglijentă poate, deși autorul se gândise, cu siguranță, la teologia „biblică”.

Dar nu erorile de redactare vreau să le stigmatizez, chiar dacă acestea abundă în unele publicații. Observ tot mai clar o strategie a Diavolului, care ia amploare în biserică. Nu pot să nu văd că această teologie „bibilică” își face cuiburi și clocește ca la ea acasă, în spațiul dintre Nistru și Tisa. Și, fiindcă bibilica poartă nume specifice în diferite zone ale țării, am să mă explic.

Bibilica este, cum se știe, o pasăre de curte, numită și bibiță, găină-de-mare, pichere, pică, pipică, pichie, pichiriță, pirchiță, iar prin Oltenia i se mai zice și „căță”. Este o pasăre frumoasă (nu degeaba se numește și găină-cu-mărgăritare), dar păcat că singurul cântec pe care l-a învățat este: „Păcat! Păcat!”

Când însă un creștin, de la care se așteaptă mai multă minte, nu știe decât cântecul de pichere – pardon „bibilică” –, e cazul să ne întrebăm ce fel de biserică zidim pe temelia apostolilor și prorocilor. Vederile cuiva pot deveni alarmant de „sfinte”, încât să nu mai vadă altceva decât păcat, păcat. De la Conferința Generală și până la fata prezbiterului; de la cei care urmează să se boteze până la cei care nu sunt excluși mai repede, această optică de câțăr cunoaște numai negativul.

Trăim într-o lume rea, într-adevăr. Există rele în guverne, popoare și comunități religioase. Există crimă și corupție, conflicte fără noimă și tragedii. Ieșită „din” lume, biserică este totuși „în” lume. Și influența lumii – imorală, amorală sau chiar morală uneori – se resimte. Adesea este cazul să ne îngrijorăm profund, să ne întristăm și să mij-

locim în rugăciune. Uneori putem da un sfat părintesc sau frățesc, dacă am construit relații frățesti. Alteori merită să observăm, cu autoironie, că, în sfârșit, suntem și noi „ca lumea”, nu „ca nelumea”.

*„Rătăcesc ca o oaie pierdută:
caută pe robul Tău,
căci nu uit poruncile Tale!”*

—
David (Psalmii 119:176)

O mare influență în formarea mentalității noastre o are lectura. Cei care se adapă din producțiile foarte vandabile ale unor edituri nesperioase, care publică o paraliteratură de scandal despre conspirații mondiale, masonerie, sionism, piramidologie, vindecări psihotronice, farfurii zburătoare, soarta Atlantidei, Noul Ierusalim de la București, implantarea computerizată a „semnului fiarei” și multe altele își dezvoltă o mentalitate lunatică. Ei devin parte a internaționalei speriaților, prizonierii fanteziei unor autori care urmăresc popularitate și câștig.

Și în religie lucrurile stau la fel. Te poți adăpa din izvoare sigure, cunoscute și recunoscute, sau din tot felul de cărți și fițuici prăsite din flori. Dacă în cele seculare există, cel puțin, criteriul științific (academic) care te ajută să evaluezi o publicație, în religie este uneori mai mult spațiu pentru creativitatea neștiințifică. În acest domeniu, distincția dintre realitate și fantezie se șterge uneori cu desăvârșire.

De aici o mulțime de culte inculte, de prisme cu schisme și de reforme diforme. De aici zăzaniile și suspiciunile acre, în care bunul-simț este complet adormit: că nivelurile administrative superioare ar fi controlate de iezuiți; că psihologia învățată în seminare es-

te oclism care pozează ca știință; că participarea nemembrilor la Sfânta Cină, după regula universală a bisericii, ar împlini scopurile papalității; că biserica noastră, în secret, ar fi aderat la mișcarea ecumenică și multe altele...

Această mentalitate talibană este în permanentă opoziție, de parcă ar fi un partid care urmează să cucerească puterea. Nu toți bibilicii sunt obsedați de același subiect, dar tema este aceeași: „Păcat! Păcat!” Ei ne învață să privim cruciș la tot ce ne înconjoară, să avem ochelari de cal, sau lentile opace, să părăsim teologia rezonabilă și verificată și să urmăm școlile „profeților” lor! Sunt permanent obsedați de pantalonii de damă, de verighete, de sigla bisericii, și de multe altele. Jos licențele în teologie! Înapoi la interpretările pionierești! Jos cărțile și internetul! Jos femeile de la amvon! Pune-i basmau! Jos crucea! Jos cravata! Jos necravata!

Este destul un singur picheroi în fiecare comunitate. Cântecele lui disonant se va remarca în toată orchestra de priveghetori, nepriveghetori și cucii. Păcat! Păcat! Nu mai este cum era odată! Păcat! Păcat! A venit Omega! Păcat! Păcat! Pastorul nu-i bun de nimic, comitetul doarme, Conferința vine cu îngăduință! Bine a zis profetesa că majoritatea va cădea, de vreme ce am rămas numai noi..., doi bibilicii!

Unii sunt nemulțumiți că pastorii evită hrana „tare”, adică selecțiuni dure din Spiritul Profetic sau muștrări dramatice și ofense strigate de la amvon. Ei vor afirmații publice care nu doar să usture pielea, dar să roadă oasele păcătoșilor. Înțelegerea *Mărturiilor* este întotdeauna simplă și „directă” – ca la box. Cu cât sunt mai tari paragrafele, cu atât sunt mai gustate colecțiile. Oamenii aceștia nu mai pot visa frumos, trăiesc ca într-un post continuu, obsedați de un singur lucru: Păcat! Păcat!

Așteptările lor escatologice sunt dintre cele mai pesimiste și mai înguste: stă scris că vor fi mântuiți extrem de puțini, deci nu vă preocupați de evanghelizare, ci de curățirea bisericii. Nu faceți planuri pe termen lung, nu urmăriți dezvoltarea, progresul, pregătirea, fiindcă nu mai este timp... Dumneavoastră, frate, vă ocupați cu profețiile; când vine odată decretul acela? Am auzit că unele plăgi au și început să cadă...

Oare când vom ajunge niște creștini maturi, scăpând de această mentalitate de copii speriați? Desigur, multe dintre aceste preocupări sunt legitime. Este drept să ne obsedeze căderile celor dragi, dacă-i iubim. Este normal să ne preocupe mersul bisericii generale și mersul istoriei. Dar aici ne referim la o mentalitate greșită, o gândire orientată exclusiv negativ, care se așteaptă numai la rău și se teme când sunt semne bune. Mentalitatea aceasta este adesea combinată cu destulă ignoranță, cu o anumită infatuare „profetică” și cu lipsa îngrijorătoare a măsurii și a bunului-simț.

Oare nu știe Dumnezeu să-și conducă biserica, încât este nevoie de grija abuzivă a unei rețele de agenți drept-credincioși care să-i asigure salvarea? Acești agenți vin ba din Ungaria, ba din Germania, ba din Statele Unite, otrăvind sufletele unor oameni slabi de înger și tari la cerbice! Trecând peste organizația legitimă a bisericii, își organizează propriile misiuni în curtea noastră sau în afară. Unii joacă rolul unei „rămășițe” separate, alții rolul ultimilor profeți în Israel. Toți acești păuni văietători și pui de pică nu fac decât să ciugulească din rănile bisericii, acolo unde le găsec, și să le inventeze, acolo unde încă nu sunt. Unii câștigă bine din această afacere, dijmându-i subtil pe credincioși, alții se mulțumesc cu tributul de credință și onoare. În general vorbind, aceștia sunt conștiințe adventiste, nimic de zis. Nu am dreptul să le judec intențiile și sinceritatea. Dar, în mod sigur, nu acesta este Spiritul pentru care Se ruga Domnul în noaptea trădării.

Vreau să fiu bine înțeles: în ciuda ironiilor insuficient de fine din acest articol, nu condamn pe niciun credincios sau pastor a cărui conștiință este torturată de pericolele păcatului și rătăcirilor specifice acestui timp primejdios. Și eu sunt frământat de asemenea griji. Și eu mă rog și uneori am motive să plâng. Și eu lupt, și uneori mă simt înfrânt. Și nu am uitat că am fost și eu, în tinerețe, un bibiloi năucit de vești proaste și de păcatele altora. Astfel am pierdut unele ocazii de a mă bucura de aspectele pozitive ale lucrării lui Dumnezeu în biserică și în afara bisericii. Am pierdut unele ocazii de a-mi dezvolta spiritul de apreciere. Eram sincer și bine intenționat, dar insuficient conectat la realitate și prea dependent de „paragrafe”. Prea ocupat cu măsurătoarea bisericii, eram pe cale de a deveni periculos de sfânt. Dar a fost mai puternică pasiunea pentru teologia biblică sănătoasă și pentru informarea realistă. Aceste lucruri mi-au furat atenția și au reușit, treptat, să mă readucă pe pământ, să mă umilească și să mă salveze de teologia „biblică”.

„Rugăciunea Domnului Hristos din Ioan 17 trebuie să fie crezul bisericii noastre. Ea ne arată că disputele și dezbinarea dintre noi Îl dezonorează pe Dumnezeu.”

Ellen White (1899, 3SM, p. 21)

Sper că pledoaria mea pentru o gândire pozitivă și pentru un dram de bun-simț în plus va fi bine primită. Am destui prieteni care suferă de această „pichiristică” și „bibilografie”. Oarecum simpatizez cu ei, nu mi-am pierdut compasiunea. Dar am găsit că și aceasta este o deșertăciune și o goană după vânt. Biserica are nevoie de brațe tari, nu de limbi cu oțet. Păcătoșii au nevoie de rugăciunile și eforturile credinței noastre, pentru ca nimeni „să nu piară, ci să aibă viața veșnică”. Nu este nevoie de imaginație încinsă și de ochi răi, nu este nevoie de râvna lui Iehu, ci

de minți și inimi pregătite, de un adventism creștin, „cu față umană”.

Pentru cei grăbiți să primească premiul lui Balaam, este nevoie, uneori, să audă glasul măgarului. Dar a rămâne măgar pe viață, dedicat criticii malițioase sau prostești, nu este un rol de admirat. Nu poți fi fericit în credință, nu poți trăi bucuria mântuirii, dacă ești consumat de obsesia păcatului, de greșeli (ale altora, desigur!), de partea goală a paharului. Viața aceasta, lumea aceasta, păcătoșii din afară sau dinăuntru au și părți bune, pentru care merită să te bucuri și să exprimi aprecieri.

Unii „sfînți” ar fi fost probabil mai echilibrați, mai utili și curați, după o baie în „mocirla păcatului”, însoțită de o pocăință adevărată și smerită, decât trăind cultural sub clopot de sticlă și osândind tot ce are culoare. Ar fi avut de învățat chiar din izvoarele lumii și ar fi fost pregătiți cel puțin să înfrunte viața aceasta, dacă nu și pe cea viitoare. I-ar fi înțeles mai bine pe cei greșiți și i-ar fi putut ajuta mai eficient.

Dacă este adevărat că sfârșitul e aproape, nu atmosfera de panică și rupe a resteiilor va aduce salvarea. Este nevoie de neprihănire, într-adevăr. Dar alături de ea, avem nevoie la fel de mult de speranță, încredere, spirit de unitate, îngăduință creștină și iubire față de toți aceia pentru care a murit Iisus. Există un loc sigur în cer pentru cei care au un asemenea spirit. **Dacă unii nu vor vedea raiul, atunci dragostea noastră să fi fost singurul paradis pe care l-au gustat.** ■

Cea din urmă chemare

Apocalipsa 22 nu este doar ultimul capitol al cărții Apocalipsa, ci și ultima chemare adresată celor care își îndreaptă privirile către revenirea lui Isus și așteaptă înnoirea tuturor lucrurilor. Este o ultimă încercare a lui Ioan de a închipui în culori vii ce îi așteaptă pe cei răscumparați, ce pierd cei care se vor găsi în afara cetății sfinte și cât de important este să trăiești fiecare zi în lumina promisiunii: „Iată, Eu vin curând!”

Privilegiile miresei

Apocalipsa 22:1-5 descoperă faptul că privilegiile celor salvați sunt de mai multe feluri, dar cel mai important dintre acestea este, desigur, onoarea de a fi acolo unde este Dumnezeu, de a vedea fața Lui și de a-I sluji. Astfel, imaginea râului vieții care izvorăște din tronul lui Dumnezeu și al Mielului este menită să arate că viața nu stă într-o formulă chimică nedescoperită de oamenii de știință ai vremurilor noastre, ci în dependența de Dumnezeu, care este sursa oricărui lucru bun. Faptul că pomul vieții se găsește în mijlocul cetății face din Ierusalimul ceresc o nouă grădină a Edenului (cf. Geneza 2:9). Un detaliu naște aici o întrebare: Cum e posibil ca pomul vieții să fie pe cele două maluri ale râului? Unii și-au imaginat două tulpini care se unesc deasupra râului. Dar nu e nevoie să forțăm imaginea realităților cerești pentru a se potrivi logicii noastre. Realitatea este că nu citim bine. Expresia grecească exactă este fără articol hotărât – „pom al vieții” – ceea ce sugerează că aici avem de-a face cu un singular colectiv.^{1,2} Este ca și cum ai spune în românește: „Este salcie pe ambele maluri ale râului.” Firește, nu e vorba de un singur copac (vezi Ezechiel 47:12), ci de un singur tip de pom. Pomul vieții este, așadar, o livadă cu mai mulți pomi care fac douăsprezece feluri de rod, ceea ce înseamnă că privilegiul acesta al vieții veșnice are un „gust” diferit (adică personalizat) pentru cei mântuiți. Iar acest rod, care se repetă în fiecare lună, înseamnă și prosperitate, dar și recoltă bogată.

Expresia „frunzele pomului slujesc la vindecarea neamurilor” are două semnificații: una simbolică și una practică. Pe de-o parte, frun-

zele de viață ale noului Eden nu sunt menite să ascundă efectele păcatului, ca în grădina primordială. De aceea, cei mântuiți vor vedea fața Lui, nu se vor ascunde ca Adam. Pe de altă parte, aceste frunze au rolul de a șterge ultimele efecte ale păcatului – suferința emoțională (cf. 7:17; 21:4). Lipsa nopții și permanența luminii sugerează lipsa răului și a păcatului. Există în versetele 14 și 17 câte o referire la râul și la pomul vieții. Ca să ai drept la pomul vieții, trebuie să-ți speli hainele în sângele Mielului. Pentru a bea din apa vieții, trebuie să vii. În ambele cazuri, nu costă nimic. Surprinzător poate fi faptul că mulți nu acceptă aceste daruri tocmai pentru că sunt gratuite. Dar să nu uităm: cerul se moștenește, nu se cumpără!

Câinii de afară

Apocalipsa 22:15 conține lista celor excluși: „Afară sunt câinii, vrăjitorii, curvarii, ucigașii, închinătorii la idoli și oricine iubește minciuna și trăiește în minciună!” Când comparăm această listă cu cea din 21:8, „câinii” corespund cu „scârboșii”. Termenul „câine” se referea fie la păgân în sens general (cf. Matei 15:22), fie la homosexuali (cf. Deuteronomul 23:18), ultima categorie fiind numită „o urâciune” (lit. „o scârboșenie”). O dovadă care atestă numirea acestei categorii cu termenul de câine este și inscripția din templul Astarteei, din Larnaca (Cipru).³ Legat de restul categoriilor, trebuie spus că Apocalipsa 22:15 este o repetare a lui 21:8. Ceea ce este nou aici este sublinierea că cei excluși din Noul Ierusalim nu sunt oameni care mai cad și ei în păcat, fiind găsiți nepregătiți în momentul ispitirii. Aceștia nu au decât să-și spele hainele în sângele Mielului. Dar, în afara cetății eterne, sunt cei care *iubesc* păcatul și de aceea *trăiesc* continuu în păcat. Este un pact conștient din partea acestora cu răul.

În acest context trebuie citit și versetul: „Cine este nedrept să fie nedrept și mai departe, cine este întinat să se întineze și mai departe, cine este fără prihană să trăiască și mai departe fără prihană și cine este sfânt să se sfințească și mai departe!” (Apocalipsa 22:11). Acesta este o invitație de a decide fără întârziere cum vrem să continuăm.

*Biserica
să nu fie
atât de absorbită
de sfârșit încât
să piardă timpul,
care ne-a fost dat
ca să-L ducem
pe Isus în lume!*

În curând, Isus revine, de aceea trebuie să hotărâm ce iubim, că exact aceea vom și face.

Isus vine curând

Prin afirmația lui Isus: „Iată, Eu vin curând” (Apocalipsa 22:7,12,20), ultimul capitol al Apocalipsei repetă de trei ori bine cunoscutul refren al Noului Testament despre apropiata revenire a Mântuitorului. Trecuse destulă vreme de la primele afirmații ale iminenței Parusiei până la acestea, care sunt ultimele. De exemplu, între expresiile „vremea Domnului este aproape” și „Judecătorul este chiar la ușă”, din Iacov 5:8,9, și „Iată, eu vin curând”, din Apocalipsa 22, se întind mai bine de 40 de ani. Acest lucru ne învață trei lucruri. Primul este acela că adverbul „curând” este mai elastic decât am vrea noi. Al doilea este acela că el nu își pierde din conotație cu trecerea timpului, de vreme ce inspirația îl folosește la asemenea intervale de timp. A treia lecție este că înaintașii sunt responsabili de predarea ștafetei așteptării în mâna noii generații.

Spre finalul cărții se dă o amenințare care se potrivește foarte bine zilelor noastre, când omul a devenit măsură și etalon. Apocalipsa 22:18,19 somează pe cititor ca nimeni să nu adauge sau să scoată ceva din această profetie. Nu Apocalipsa trebuie ajustată ca să se potrivească cu premisele, ideile, așteptările și preferințele mele. Noi suntem cei care trebuie să fie modelați de mesajul ei. Iar mesajul ei este Evanghelia veșnică. Aceasta spune pe scurt: „Vino! Mântuirea nu-L costă decât pe Dumnezeu.” Curând Isus revine și poartă

cu Sine o răsplată infinită pentru toți cei care vor fi crezut în moartea Sa ispășitoare, vor fi permis Duhului Sfânt să-i transforme și să lucreze prin ei și vor fi iubit venirea Domnului.

Ca așteptători ai lui Isus, poate că ar trebui să observăm împreună cu Constantin Noica (în *De Caelo*) faptul că mulți oameni sunt iubitori de apocalips (aici în sens de sfârșit), din pricina răsunetului unei asemenea răsturnări a ordinii actuale. Noica însă adaugă, citând un contemporan: „Un arbore cade cu trosnete. [dar] A crescut fără zgomot.” Și eu întreb, ce e mai fascinantă: căderea sau creșterea? De aceea spune el în altă parte a cărții sale: „Nu uita că Dumnezeu te-a trimis pe lume să-l înlocuești: să dai sensuri, să crezi, să duci începutul său înainte. Vezi să nu-ți pierzi timpul.” Îndrăznesc să rog biserica mea să nu fie atât de absorbită de sfârșit, încât să piardă timpul, care ne-a fost dat ca să ducem pe Isus în lume. ■

¹ Austine Farrer, *The Revelation of St. John the Divine: Commentary on the English Text* (Oxford: Oxford University Press, 1964), p. 222.

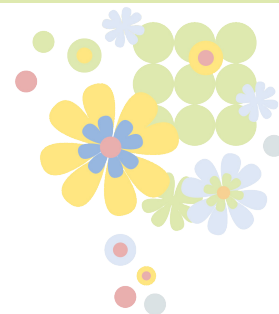
² Opinia aceasta se găsește la mulți alți cercetători serioși ai Apocalipsei. Aune menționează pe Swete, Beckwith, Bousset și Charles. David E. Aune, *Revelation 17-22*, Word Biblical Commentary vol. 52C (Dallas: Word, Incorporated, 2002), p. 1177.

³ R. H. Charles, *A Critical and Exegetical Commentary on the Revelation of St John* (Edinburgh: T&T Clark International, 1920), 2:178.

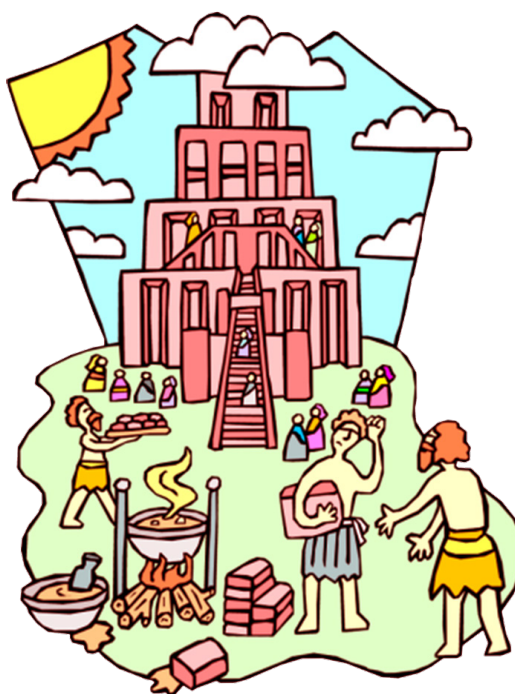
*Laurențiu Moț,
as. univ. dr. în teologia
Noului Testament,
Institutul Teologic
Adventist, Cernica.*

Cine știe... răspunde!

Bifați răspunsul corect dintre cele trei variante, de la fiecare enunț.

1. Adam a pus nevastei sale numele Eva, căci ea a fost mama tuturor (Geneza 3:20)
 pământenilor
 celor vii
 oamenilor
2. Acolo a încurcat Domnul limba întregului pământ și de acolo i-a împrăștiat Domnul pe toată fața pământului. (Geneza 11:9)
 cetatea Babilon
 cetatea Babel
 cetatea Balaam
3. Era în țara un om care se numea Iov. (Iov 1:1)
 Ur
 Uț
 Ai
4. Cui i s-a spus: „Saule, Saule, pentru ce Mă prigonești?” (Faptele apostolilor 22:7)
 lui Pavel
 lui Petru
 lui Ioan
5. Care este ultima carte din Vechiul Testament?
 Apocalipsa
 Maleahi
 Psalmii

Alina Chirileanu,
director asistent în
cadrul Departamentului
Copii, Uniunea de
Conferințe.

Trage o săgeată pentru a indica răspunsul corect la întrebarea:
Cine, ce a spart?

1. Un zid	Femeia care a turnat mirul pe capul Domnului Isus (Marcu 14:3)
2. Trei sute de urcioare	Cei patru prieteni ai slăbănogului (Marcu 2:4)
3. Un vas cu mir	Ghedeon și oamenii lui (Judecători 7:16,19)
4. Un acoperiș	Spart de Ezechiel cu mâna (Ezechiel 12:7)

Un creion, o carte și-un Tovarăș

Era duminică seara, cu doar câteva zile în urmă. Săptămâna începuse excelent, chiar dacă programul weekendului s-a întins pe distanțe de sute de kilometri. Radium de încântare după participarea la un eveniment public aniversar, pregătit și găzduit de o instituție adventistă, program extrem de reușit prin conținutul său și impactul creat. Urma un drum de seară spre casă, ca pasager, pe locul de la geam. Ce să-ți dorești mai mult până la revederea familiei? Puțină liniște pentru rugăciune, pauză vocală pentru odihnirea corzilor, lipsa oricărui factor perturbator pentru o lectură după care am tânjit toată ziua. Să mă mai rog pentru un timp de misiune? Să-I cer Domnului ocazia de a-L prezenta? Să „risipesc” eu timpul relativ scurt în altceva decât în refacerea sufletului prin studiu?

Scot cartea din servietă, împreună cu un creion și încep să-i sorb cuvintele. O, celestă senzație! Balsam pentru suflet pe care nu îl pot țâinui și, din timp în timp, subliniez, zâmbesc, mă las pe spătar, emit sunete delicate de aprobare. După câteva minute, bag de seamă că vecinul de bancă începe să privească insistent pe fereastră. Mă uit și eu. Afară, noapte. Și continui lectura, afundat în scaun. El tot cu ochii pe fereastră. Ciudat! Totuși, fiecare se reface după cum crede potrivit: eu prin lectură, el prin scrutarea orizontului. Dar, pentru că mă rugasem la plecare pentru ocazii de misiune, vocea vecinului îmi întrerupe „gustarea”: „Dumneavoastră sunteți de acord cu așa ceva?”

Îmi ridic ochii din carte, pentru că simțisem vorbele lui țintind urechile mele și descopăr că citea din cartea mea. „Cu ce să fiu de acord?” îl întreb. „Cu faptul că oamenii au suflet și animalele nu.” Așez creionul ca semn, pun cartea pe genunchi și încep. Nu predica, ci răspunsul la întrebarea urmată de alta și alta, până la sosire. Am vorbit despre multe, pentru ca la sfârșit să-i ofer cartea de vizită, ca răspuns la evidentă nevoie, la dispoziția de a ști mai mult despre acest domeniu pe care finanțistii nu-l abordează decât conjunctural.

Aștept să mă sune și vă povestesc evoluția, pentru că acum mă rog Domnului să continuăm.

Prea multă vreme am privit misiunea doar ca împrăștierea unor informații. Împărtășirea experienței personale însă este misiunea reală, întrucât îl tulbură fericit și pe receptor, și pe emițător. Am prezentat „adevărul” în 27/28 de puncte fundamentale, am recitat manualul de botez, am organizat programe publice, am mobilizat echipe misionare, am folosit media, dar, după cum spunea și Isus, „Adevărul” este ascuns într-o Persoană. El este Adevărul. Trebuie doar să-L punem în lumină și El atrage, convinge, provoacă întrebări, transmite răspunsuri, potolește temeri, schimbă direcții, modifică parametri existențiali, transformă realitatea. Când Îl prezentăm ca Prieten, mărturisirea noastră este naturală, senină, inofensivă și trece de la persuasiv către contagios. Paginile tipărite ale Scripturii și ale cărților sfinte îmbie la deschidere relațională. Când noi răspundem apelului Său la colaborare pentru salvarea altora, vom avea de transmis exact lucrurile după care tânjește lumea.

Nu am plănuit niciodată și chiar am evitat să-L introduc pe Dumnezeu printr-un subiect înrudit cu nemurirea sufletului. Trebuie doar să fii dispus pentru o mutare de pe culoarul tău pe al Lui, și te vei uimi să fii găsit de oameni.

Cred că aceasta este boala de care suferim foarte mulți: rămân holdele bătute de vânt, pentru că noi ori ascundem cartea sau cel puțin acoperim coperta, ori ne odihnim vocea, ori fugim de orice asociere cu biserica asta mică, ori ne jenăm să trecem prin dreptul subiectelor răscolitoare, ori...

Am ajuns acasă în noapte. Obosit, dar împlinit. Nu știu să spun acum care parte a zilei a fost cea mai reușită, festivitatea sau mărturia. Am totuși un regret: n-am avut la îndemână *Viața lui Isus* pentru a i-o oferi. La următoarea călătorie cu mijloace publice de transport, o voi pune în geantă, ca și voi, cred, pentru că Domnul nu a concentrat chemarea doar pe capetele super-evangheliștilor, ci El pregătește un 2015 în care viața lui Isus (povestită sau tipărită) să ajungă, prin voi la cei deja pregătiți să tragă cu ochiul la ceea ce citim și ne place. ■

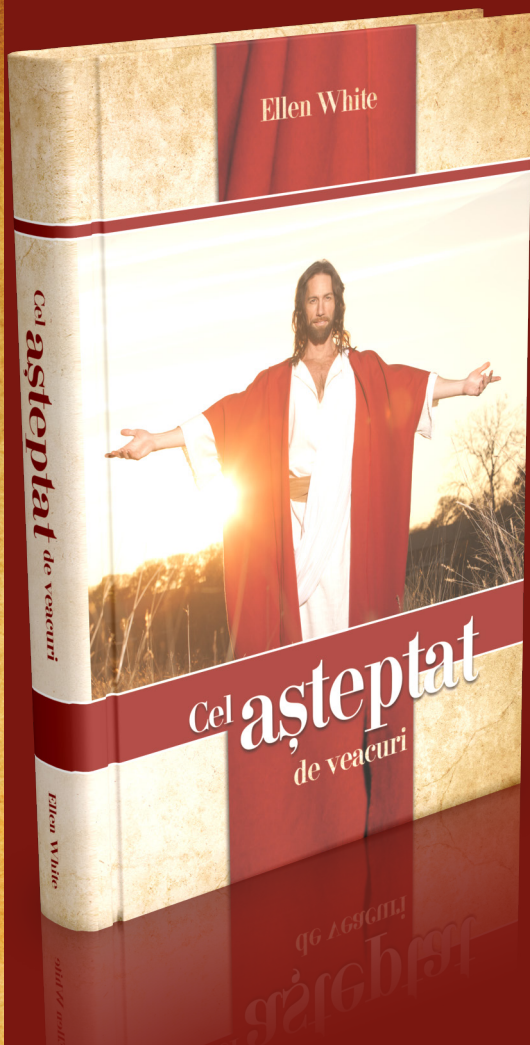
Marius Munteanu este președintele Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România.

Cartea anului 2015

Detalii pe:
www.carteanului.ro
www.viatasisanatate.ro

Cel așteptat de veacuri

(ediție ilustrată)
Text integral plus
ilustrații și fotografii

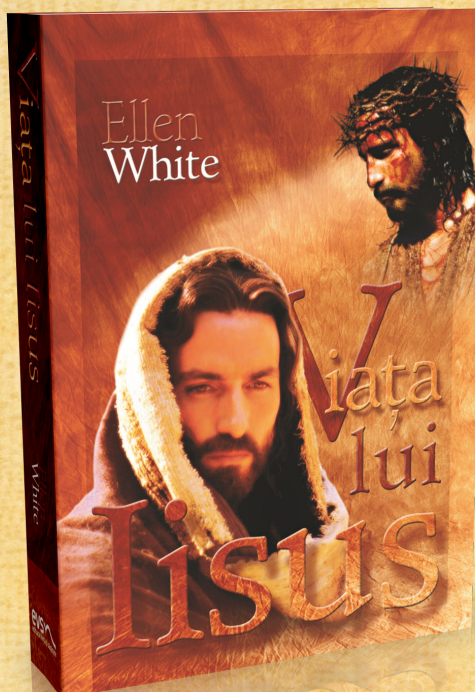
Ultimul și cel mai mare profet al Vechiului Testament, Ioan Botezătorul, L-a prezentat oamenilor pe tâmplarul din Nazaret, numindu-L „Mielul lui Dumnezeu”, care ridică păcatul lumii.

În fața Fiului lui Dumnezeu, profetul s-a simțit din ce în ce mai mic. Întemnițat de mai-marii vremii lui și într-un moment de descurajare,

Ioan L-a întrebat pe Hristos:
„Tu ești Acela care are să vină sau să așteptăm pe altul?”

A fost momentul în care Hristos, fără a-i răspunde direct, a arătat spre lucrarea pe care o făcea printre oameni: „Duceți-vă de spuneți lui Ioan ce ați văzut și ați auzit – orbii văd, șchiopii umblă, leproșii sunt curațiți, surzii aud, morții învie și săracilor li se propovăduiește Evanghelia.”

Vindecare, împlinire, speranță, un nou sens în viața, iată care este mesajul transmis de Mântuitorul lumii.

Viața lui Iisus

(ediție clasică)
Text integral

Dumnezeu cu noi

(ediție cu text prescurtat)

Cele mai importante
momente
din viața lui Iisus

